

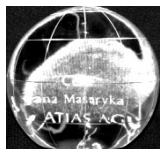

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 5

Ročník LXVI

Září/říjen

Number 5

Volume LXVI

September/October

2018

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

OBSAH

Zpráva pokladníka	6
Žalov	6
Objednávka na vepřové hody	7
Více fotek ze sletu v Praze	8
Snaha o superstát: přežijí státy?	10
Fotky ze zlatého výročí	12
Komise, to je samice	15
Zajímavá paralela	16
Na Rudém náměstí	19
Volba přírchlíkova	19
Ale neříkej to ve škole	21
Pár důvodů k optimismu	22
Jaro a srpen 1968	24
Od czexitu k bruxitu	25
Průmysl lží	27
Hrobník Spojených států	26
Nezvrtné důkazy o ruské vině	27
Maďarští kacíři a síla memu	29
Břímě a selhání bílého muže	32
Sestup a pád jednoho království	34
Trump mezi diplomaty a diktátory	35
Snaží se o světovou revoluci	37
Ilegální imigrace brzo skončí	40
Hrozba pro naši zemi	41
Vstanou noví bojovníci?	43
Hádankový koutek	45

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
P Čermák, M Daňková
Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
7. 11. 2018
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

100 let od vzniku Československé republiky

NAŠE AKCE

Sobotní volejbal strana 6, 44 a 46, **vepřové hody** strana 7.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Vydání: od 1. 7. 2018 do 30. 9. 2018 celkem **\$10,308.62**.

Příjem: od 1. 7. 2018 do 30. 9. 2018 celkem **\$9,409.98**.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2018 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2018 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Oprava FireSafe firmou zařízení požárního varování Národního domu stále pokračuje. Příští vydání budou důležité opravy železných požárních schodů. Elektřina byla zvýšena o 30 a účet za vodu byl o něco vyšší kvůli úniku vody u hlavního přívodu, který byl rychle opraven JK Advanced Plumbing.

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email dfriml@bigpond.net.au.

Daniela Friml

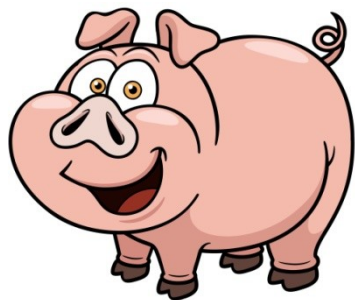
Žalov.

Dozvěděli jsme se, že nás navždy opustili **Dr Jaroslava Křivánek** a **Oliver Fiala** starší. Budiž jim australská země lehká.

SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL
LISTOPAD – NOVEMBER 17.,
PROSINEC – DECEMBER 1. & 15.
VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

HODY

v sobotu 10. listopadu od 18 hodin v Národním domě Sokola Sydney 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Vstupenky s programem stojí na osobu včetně večeře s předkrmem nebo zákuskem a kávou \$30 (děti za polovic)

Předkrm – párky s chlebem a hořčicí
nebo tlačenka s octem, cibulí a chlebem

Večeře - Vepřová pečeně, knedlík, zelí nebo
Segedínský guláš nebo
Jitrnice, brambory, zelí nebo
Jelita, brambory, zelí nebo
Uzená krkovička, knedlík, zelí

Točené české pivo

Výběr co k večeři až na místě, ale zašlete počet večeří a objednávku balíčků na email vincnovaku@gmail.com nebo info@sokolsydney.com

-----**LASKAVĚ ODSTŘIHNĚTE**-----

**Objednávací kupón na balíčky lahůdek vepřových hodů
Pro bližší informace volejte 0411 984 469**

Jméno (tiskacím písmem): _____ Telefon: _____

Jitrnice, jelita objednejte na kusy(ks) párky na pár(pr), tlačenku a uzené na kila(lg)

 OBJEDNÁVKA LAHŮDEK	1	2	3	4	5
JITRNICE (\$20.00/KG)	___ks	___ks	___ks	___ks	___ks
JELITA (\$20.00/KG)	___ks	___ks	___ks	___ks	___ks
TLAČENKA (\$20.00/KG)	___kg	___kg	___kg	___kg	___kg
UZENÉ (\$20.00/KG)	___kg	___kg	___kg	___kg	___kg
PÁRKY (\$20.00/KG)	___pr	___pr	___pr	___pr	___pr

Vepřové hody budou připraveny zkušeným týmem za účasti jedné z nejlepších českých kuchařek

**Výdělkem z této akce podpoříte sport v Sydney a rovněž údržbu Sokola Sydney
Náš pracovní tým vám přeje dobrou zábavu.**

Ze sletu v Praze

Přežijí národní státy snahu o evropský superstát?

Neviditelný pes 24. 10. 2018 *Jiří Weigl*

Je pozoruhodné, jak se náš proevropský politický a mediální mainstream halasně přihlašuje k odkazu 28. října 1918 a T. G. Masarykovi. Naším státním svátkem totiž oslavujeme rozbití třistaletého mnohonárodního státního útvaru ve střední Evropě a vznik republiky budované svými zakladateli jako národní stát. První československá republika tento cíl naplnit nemohla, byla státem mnohonárodnostním, zmítaným těžko řešitelnými rozpory a krizemi, které v různých podobách trvaly až do rozdělení Československa. Poprvé v našich moderních dějinách žijeme poslední čtvrtstoletí v národním státě, jenž je zásadní podmínkou pro bezproblémové fungování politické demokracie a občanské společnosti.

Právě národní stát, který vznikl v etnicky homogenních západoevropských zemích na přelomu 18. a 19. století významně přispěl k ohromnému všestrannému civilizačnímu rozmachu Západu, protože umožnil existenci občanské a ekonomické svobody, vlády práva a politické demokracie. Tři mnohonárodní impéria na evropském Východě – habsburské, osmanské a romanovské – se naproti tomu trvale zmítala v národnostních konfliktech a jejich etnická heterogenita bránila vzniku moderní společnosti, demokracie i kapitalismu. Národní stát představoval zásadní konkurenční výhodu západní Evropy před jejími soupeři.

Dnes můžeme slyšet do omrzení opakovaně tvrzení, že příčinou katastrof dvacátého století byla existence soupeřících národních států v Evropě, a že proto je národní stát a vůbec národ jako takový považován za zlo, které je třeba odstranit, jejich obyvatele převychovat a vytvořit z nich nové kosmopolitní lidstvo.

Je to vědomá lež a manipulace s historií. Války existovaly dávno před tím, než vznikly moderní národy a nacionalismus. Mnohonárodní říše byly stejně agresivní jako národní státy, genocidu praktikovaly rovněž. Války nelze odstranit sociálně-inženýrskými projekty a nucenou převýchovou miliónů lidí. Národní stát vytváří přirozený rámec pro fungování společnosti a je podmínkou existence politického národa a demokracie. Pokusíme-li se je odstranit, zlikvidujeme i demokracii a politickou svobodu.

Dnešní Evropská unie si klade za cíl národní státy, které jsou jejími členy, oslabit, rozložit a nahradit. Šíří tvrzení o jejich přímé odpovědnosti za války a tváří se, že evropská integrace vznikla proto, aby zabránila válkám a že pouze díky ní je v Evropě mír. Je to opět naprostá lež. Evropská integrace vznikla v době studené války v zájmu poválečné konsolidace západní Evropy a znovuzapojení Západního Německa do vybudování funkční protiváhy tehdy agresivnímu sovětskému bloku. Mír na kontinentě byl garantován supervelmocemi, nikoliv Bruselem.

Původní evropská integrace také byla založena na posílené spolupráci národních států a neměla za cíl vybudování superstátu. Ten přichází až s Jacquesem Delorse, Maastrichtskou smlouvou, projektem společné měny a celokontinentálního rozšíření EU.

S tím, jak nesmírně vzrostly ambice evropských bruselských kosmopolitních elit po skončení studené války, začal být neoblomně prosazován projekt stále rychlejší a hlubší integrace, tj. přenášení dalších a dalších kompetencí z národní úrovně do bruselského centra a permanentní oslabování národních států. Evropa regionů namísto národních států byl dlouho prosazovaný slogan. Dalším významným mezníkem v tomto směru byla Lisabonská smlouva, Schengen a společná měna.

Dlouho probíhal tento proces pozvolna za malého zájmu evropské veřejnosti. Avšak postupem času, současně s tím, jak se Brusel vlamuje do stále dalších a dalších oblastí života obyvatel evropských zemí a podřizuje je regulaci, z níž není úniku, přestává být unijní politika okrajovou sférou za horizontem vnímání většiny Evropanů a začíná jít o prvořadou politickou agendu. A v tom se ukazuje kámen úrazu. Národní zájmy jednotlivých velmi rozdílných členských zemí se přirozeně liší, tak jako se liší podmínky jejich života. Evropský démos – společný politický národ – však neexistuje a EU nemá žádný schůdný koordinační mechanismus, který by tyto trvale vznikající antagonismy překonával. Většinové hlasování a faktický diktát velmocí jsou cestou do pekla. Demokratický deficit, o němž se sice dávno hovoří, ale

dříve spíše v žertu, je neodstranitelnou překážkou další integrace. EU se začíná štěpit, uvnitř jednotlivých zemí sílí hnutí proti bruselské regulaci a diktátu.

Dřívější idealistický projekt vzájemně si rovných členů, který fungoval v počátečních fázích, se podstatně změnil. Realita současné EU nemá s původně inzerovaným projektem nic společného. Stačilo pouhé čtvrtstoletí od sjednocení a Německo je nezpochybnitelným hegemonem Evropy. Výsledky dvou světových válek, které se tomu s nesmírnými lidskými a materiálními oběťmi snažily zabránit, jsou zapomenuty. Naopak, dnešní situace v Evropě překvapivě odpovídá válečným cílům Německé říše v první světové válce – Rusko je vytlačeno z Evropy daleko na východ, USA se z ní stahují, Velká Británie je oslabena a odchází z Evropy, střední Evropu tvoří malé satelitní státy pevně hospodářsky spojené s Německem a tvořící jeho průmyslové zázemí, oslabená Francie dále slábne a je závislá na Německu. Jih Evropy se bez německé finanční síly nemůže obejít. Takto si výsledky evropské integrace asi žádný z jejich zakladatelů a původních propagátorů nepředstavoval.

K dovršení všeho ovládla politiku v západní Evropě a především v Německu progresivistická levice, jejíž sociálně inženýrské představy dnes reprezentují politický mainstream procházející napříč politickým spektrem. Tlak na umělou unifikaci a centralizaci EU proto zesiluje, stejně jako útok progresivistů na národní státy a evropské národy. Cestou k jejich rozbití a nahrazení se stala masová migrace a pokusy přeměnit homogenní národní pospolitosti na společenství různých nekompatibilních menšin, jejichž rovnost má zaručovat všudypřítomný dozor státních a nadstátních struktur.

Toto vše se odehrává v době, kdy se plně projevuje neudržitelný charakter společné měny, která zničila jižní křídlo EU, kdy se projevují důsledky volného pohybu pracovních sil, které vedly k fatálnímu vylidnění východní periferie EU a zásadnímu podvázání možností jejich ekonomického rozvoje. Do centra unie se naproti tomu vevalily milióny nových příchozích, což destabilizuje tamější společnosti. Národní stát a etnická homogenita, kdysi hlavní přednost západní Evropy, již neexistují. Realitou je existence multikulturní společnosti, jejíž součásti existují paralelně vedle sebe a antagonismy mezi nimi sílí. Výsledkem je terorismus, etnická nevraživost, nacionalismus a rasismus, které se stávají výraznými fenomény uměle rozrušených společností. Masový odpor proti progresivistické politice a „ever closer Union“ rychle vzrůstá napříč celým kontinentem.

Zásadním debaklem celé dosavadní éry evropské integrace je brexit, který je reakcí většiny britské veřejnosti na výše popsany vývoj. Odchodem Británie ztrácí EU svůj původní *raison d'être*, tj. sjednocení kontinentu. Brexitem se stává německým blokem se všemi problémy, které to bude znamenat. Británie stojící mimo EU rozhodně nebude příznivcem vzniku silné centralizované velmoci na kontinentě, čemuž se bránila celou svou moderní historií. Bude mít stejné geopolitické zájmy jako dnešní Rusko, které bylo po třech staletích znovu vytlačeno prakticky mimo Evropu. Ani pro USA není tento vývoj na kontinentu sympatický. Samo Německo na rozdíl od minulosti nemá jednoznačný zájem i sílu Unii vládnout a věst jí se vším, co to znamená především v oblasti financí a obrany. Navíc je silně rozkolísáno a destabilizováno neuváženými migračními experimenty.

Z toho všeho plyne můj pesimismus ohledně perspektiv dosavadního směřování evropské integrace a naopak optimismus ohledně budoucnosti národního státu v Evropě. Urychlené vybudování superstátu je v dohledné době nereálné, integrace vyžaduje podstatnou revizi a změnu směru a musí se vrátit k národnímu státu jako svému základnímu stavebnímu bloku. Pouze tehdy má naději na úspěch. Je nezbytné si to připomínat, a nejenom v roce 100. výročí naší moderní státnosti.

Příspěvek na konferenci „100. výročí vzniku Československa v době neutuchající evropské integrace. Přežijí národní státy snahu o evropský superstát?“, Praha, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, 16. října 2018

Institut VK

V příštím čísle se vám pokusíme přinést více informací o oslavě 100 let založení České republiky naším **Konzulátem v Sydney**, které se konalo v Parlamentní budově na Macquarie Street v Sydney. Sokol sám tohle výročí nijak neoslavil... M.D.

Zlaté výročí

Marcela Dobrovská

V sobotu 15. září se v sokolovně konala oslava 50. výročí od přiletu prvního letadla s posrpnovými emigranty do Sydney. Za bohaté účasti sokolských členů a přátel Sokola jsme prožili hezký večer, dokonce i s živou hudební vložkou. V malé místnosti se promítal výsek dokumentace ze srpnové okupace. V jídelně se podávala večeře a dole v hale bylo možné se posadit k zákusku a kávě a prohlédnout si staré fotografie z campu Bonegilla a ze Sydney z roku 1968-69.

Všichni, kteří se podíleli na přípravě a průběhu večera (a nebyl to lehký úkol), byli odměněni spokojeností návštěvníků, příznivými komentý a přátelskou atmosférou, která po celý večer panovala.

Děkujeme všem za účast a těšíme se na příští setkání.

Napravo stojí Generální Konzulka České Republiky, paní **Hana Flanderová**, která se rovněž naší oslavy zúčastnila

Z oslavy 50. výročí příchodu do Austrálie

Kdy se narodila královna? Neviditelný pes 19. 10. 2018 *Voyen Koreis*

Jako důchodce si většinou mohu dovolit ten luxus, že nemusím vědět moc o tom, jaký je dnes vlastně den. Tak se mi stalo to, že jsem si sice byl celkem jistý tím, že je pondělí, nějak to ale na pondělí nevypadalo. Sedím na verandě, kde k večeru rád medituji nad sklenkou vína. A všímám si toho, co se děje kolem. Něco ale není tak úplně v pořádku! Soused Mike, který bývá málokdy z práce doma před šestou, například evidentně už doma je. Jistě, může být nemocný, má dovolenou... Jenže co náš jiný soused, Peter? Je sice vzdálený nějakých sto metrů, přesto ale vidím i slyším, že je tam u nich ticho jak po pěšině. To je nezvyklé. Rodina Lewisů vedle nich a přímo naproti nám je dnes také nějaká rozháraná – chybí tam aspoň dvě auta, která by v tuto dobu, kolem páté odpoledne, už měla být doma.

Svěřím se manželce se znepokojivými výsledky svých pozorování.

„Jakže, ty nevíš? Dneska je svátek!“

„Svátek? Proboha jaký svátek?“

„No, přece královniny narozeniny.“

„Ne, ty vždycky bývají někdy v červnu.“

„Už ne. Svátky byly v ten čas příliš nahuštěné, takže vláda našeho státu rozhodla je přemístit na víkend kolem prvního října.“

Tak tomu tedy je! Za ta léta prožitá zde v Austrálii, už jich moc nechybí do půl století, jsem uvykl tomu, že královniny narozeniny se slaví v červnu. Tedy slaví? Výrazné obecné veselí se celkem nekoná, nám, jejím poddaným, pokud jsme produktivního věku, se prostě dostane dne volna, které potichu ji velebíme strávíme podle svého gusta doma či u moře nebo na golfovém hřišti, tak nějak. Tak tomu vždycky bývalo v červnu, i když, jak jsem si zjistil, královna se narodila ve skutečnosti 26. dubna 1926. To s tím ale nemá nic co dělat. Až královna Alžběta II. zemře či se vzdá trůnu, na tentýž nastoupí její syn Charles (narozený 14. 11. 1948), případně vnuk William

(21. 6. 1982), pokud ovšem se Austrálie nestane mezitím republikou, což příliš pravděpodobné není. Na věci by to nic změnit nemělo, aspoň tak jsem se domníval. Bude se slavit svátek krále toho a toho, ať už si zvolí jakékoliv jméno, ale bude tomu 11. června, i kdyby čert na koze jezdil! Ale 1. října?!

Nicméně, stačilo rozhodnutí námi zvolených zákonodárců a královna i budoucí král se narodili 1. října, i když záznamy v Somerset House mohou říkat něco úplně jiného. Napadá mě absurdní myšlenka. To se mi občas stává – ne nadarmo jsem byl (pokud vím) prvním králem Ubu na tomto kontinentu! Co kdyby královna se nacházela na návštěvě Austrálie a zde v Brisbane; v jejím věku 92 let to sice už moc pravděpodobné není, ale co kdyby? Nebo třeba její nástupce? No a uprostřed obecného veselí ji stihne srdeční příhoda. Mně se to stalo už dávno, v mých 64 letech, ona už by na to jistě měla nárok. Konečně, její syn Charles také, tomu přece už je bezmála 70. Takže, královská srdeční příhoda, kvapem do nejbližší nemocnice! A tou by asi byla Royal Brisbane, kde jsem také byl a se stejnou patálií. Ovšem, královna, nekrálovna, musí se dodržovat pravidla. A ta jsou, jak jsem se mohl sám na místě přesvědčit, přísná zejména v tom, když se ověřuje pacientova identita. Protože se párkrát stalo, že léky byly podány či procedury vykonány na nesprávných osobách, oni výše zmínění zákonodárci kdysi rozhodli, že se sestra či doktor, než něco udělají, musí pacienta vždy zeptat na plné jméno a datum narození a porovnat to se svými záznamy. Já to vždy řeším tím, že jim povím: Den svatého Valentýna 1943. Ale co naše královna?

Sestra: Vaše jméno, prosím.

Královna: Královna Alžběta Druhá.

Sestra: Plné jméno, prosím.

Královna: Alžběta Alexandra Marie.

Sestra: Datum narození, prosím.

Královna: 26. dubna 1926.

Sestra: S prominutím, Vaše Veličenstvo, to ale není správné. Ten rok by sice souhlasil, já tady mám jasně psáno, že 1. října. Obávám se, že vás přijmout nemůžeme.

Nastává zmatek. Narychlo svolaná poslanecká sněmovna rozhodne, že se Austrálie prozatímne stává republikou. Jinak než provizorně to nejde, aby to mohlo být permanentní, k tomu by se muselo konat referendum. Tento obdivuhodně duchapřítomný krok ale zachrání život naší milované královně!

Komise, to je samice

Neviditelný pes 18. 10. 2018 *Zbyněk Petráček*

Jak vypadá a kam směřuje progresivní západní svět po roce kampaně MeToo

Začněme provokativně přímo a jednoznačně. Je dobře, že před rokem vypukla v USA kampaň MeToo. Odhalila něco, co se tušilo, ale neříkalo se to nahlas. Až 15. října 2017 cosi vybuchlo. Ozvaly se ženy, které dosud mlčely k praxi sexuálního obtěžování i vydírání, zejména v branži filmu a showbyznysu.

Tedy nejprve se na Twitteru ozvala herečka a producentka Alyssa Milanová, ale na její hashtag #MeToo (Já taky) týž den reagovalo 200 tisíc uživatelů a na Facebooku skoro pět milionů. Sociální média a kultura hashtagů ukázaly svou sílu na dalším poli. Sílu, jež rostla a o rok později mohla stát soudce Kavanaugha kandidaturu do Nejvyššího soudu USA.

Víra, nebo právní stát?

Jak možná tušíte, úvodní odstavec byl psán pochvalně s jistým úmyslem. Sám autor těchto řádků kampaň MeToo tak jednoznačně nevidí a o kultuře hashtagů si myslí své (že posiluje stádnost povýšenou na ideu). Už proto by svůj text nezačal pochvalně třeba v USA, kde by měl pocit, že se tím veze na stádní vlně boje za pokrok. Ale v Česku, v plebejsky liberální společnosti, která se na tyto kampaně dívá skepticky a hodnotí je spíše hospodsky obhrouble (ve stylu „ty nány si za to můžou samy“), je to poněkud jinak.

Ano, právě u nás je třeba připomínat (vytknout před závorku, jak s oblibou říká Václav Klaus), že kampaň MeToo má racionalitu i jasné důvody. Ze její původní terč,

filmový producent Harvey Weinstein, je skutečně tím, komu se lidově říká „chlivák“, a své chlíváctví zneužíval vůči herečkám z pozice moci. Už proto je dobře, že narazil, a měli bychom si přiznat, že podobné typy se vyskytují v Americe, Evropě i u nás. Tím je řečeno A.

Ale s odstupem roku je třeba více než loni ke zmíněnému A dodat i B. Weinstein se nemůže zlobit, že mu ztroskotalo manželství i profesní kariéra. A pokud ano, tak jen na sebe. Byl nejen nařčen v rámci kampaně, ale též obžalován, policejně i soudně vyšetřován a proces s ním se blíží. Jenže tady se ozývá B: a co ti další, respektive nemalá část dalších, kteří byli rovněž terčem kampaně MeToo, ale policejně či soudně vyšetřováni nebyli? I oni utrpěli škody na pověsti či profesní dráze, přitom k tomu stačilo jen nařčení.

Roční bilanci MeToo lze shrnout takto. Má jeden nepochybný zářez na pažbě – Weinsteina. Upozornila i na jiné „chliváky“. Přes to vše nevybočila z prostředí filmu a showbyznysu. Zato tím více ovlivňuje společensko-politickou atmosféru v USA i mimo ně. Vyšlapala cestu heslu – a rovněž hashtagu – Věřte ženám. To heslo se opírá o racionalitu, o fakt, že americká justice zaznamenala méně falešných nařčení ze znásilnění než třeba z vražd. Ale právní stát, jímž se teď hlavně v EU tak často operuje, se opírá o jiné zásady. Nikoliv o víru či zapálené přesvědčení v pokrok, ale o důkazy, nezávislé soudy a obhajobu.

Proto lze říci, že kampaň MeToo přispívá k oslabení právního státu. Doložily to i televizní záběry z demonstrací proti nominaci soudce Kavanaugha. „Věříme Christine Fordové“ stálo na transparentech. Jde z toho úzkost. Víra, naděje a láska jsou pěkné křesťanské ctnosti, ale právní stát se o ně opírat nemůže, jakkoliv si to progresisté přejí.

Co by řekl Kundera

Nejde o přehnaný poplach. Americká publicistka Ijeoma Oluová už loni zveřejnila, jak po ní noviny USA Today chtěly článek na téma, že u sexuálních útoků není řádný soudní proces nezbytný. Odmítla s tím, že sama „samozřejmě věří v řádný soudní proces“. Ale šídlo pochyb je z pytle venku.

Setkáme se s tím i v Německu, kde média výročí kampaně MeToo probírají. Angela Gruberová na webu Spiegel Online chválí sílu a moc hashtagů: „Jeden hashtag nespasí svět, ale vzbudí pozornost, v nejhorším případě na náklady nuancí,“ napsala. To je nádherný eufemismus. Lze ho vykládat i tak, že falešné či neprokázané nařčení v kampani MeToo je více či méně pomínutelnou nuancí. Nebo že nuancí je i právní stát.

Postoj menšiny hájí Jan Fleischhauer. Zásadní problém hashtagových debat vidí v tom, že míří k identifikaci s tématem (třeba proti diskriminaci), ale neodlišuje to skutečně vážné od infantilního (do jednoho pytle hází sexuální útoky kriminálního charakteru i prkotiny).

To je trefné. Z ukrutně vážných postojů pokrokářů se line komisařská atmosféra, odmítající nadsázku, ironii, vtíp, alegorii či sarkasmus. Atmosféra, jakou zachytil Milan Kundera v románu *Žert*: v něm nelíčí 50. léta skrze brutalitu, ale skrze to, jak lze člověku zničit pověst i kariéru kvůli jednomu sarkasmu. „Ať žije Trockij!“ napsal Ludvík v nadsázce do dopisu. Prkotina? Ne pro komisařské náture. I takové, jaké dávají náboj kampani MeToo.

I o tuto zkušenost se opírá zdejší skepse vůči genderové ideologii. V básni *Křest svatého Vladimíra* napsal Karel Havlíček Borovský známý a oblíbený verš: „Vojenský soud, to je samec.“ Půjde-li to takhle dál, časem by mohl někdo napsat: „Genderová komise, to je samice.“

Zajímavá paralela

Neviditelný pes 17. 10. 2018 *Pavel Chrastina*

Stačilo mi jen letmo nějakou dobu poslouchat, jak se naše veřejnoprávní média chovají k novému americkému prezidentovi Donaldu Trumpovi. Nejen v současnosti, ale už od samého začátku jeho volební kampaně. Od českých, ať už rozhlasových nebo televizních, „veřejnoprávníků“ neuslyšíte nic jiného, než že má stále nějaké problémy a že téměř vše dělá podle nich nějak „nesprávně“. Zřejmě jim vadí zejména stěžejní bod jeho programu – rekonstruovat Spojené státy tak, aby byly znovu

„velkou zemí“, a to v celém širším významu tohoto slova. Prezident Trump má na mysli nejen prosperitu a ekonomickou sílu a z toho plynoucí životní úroveň obyvatel. Jde mu zároveň o obnovení mezinárodní váhy, prestiže a také vojenské síly Spojených států, které po skončení II. světové války přijaly závazek garantovat světovou demokracii (tzv. Trumanova doktrína z roku 1947). A to je velice vážná věc.

Proto naše veřejnoprávní média zveličují každý Trumpův střet se starou obamovskou administrativou, která zavedla Spojené státy bezmála na slepou kolej. Dovedu si představit, jak by některá naše média jásala, kdyby prezident Trump mohl být ze svého úřadu pod nějakou záminkou odvolán. Jenže Spojené státy se naštěstí neřídí utajenými přáními ani bruselských, natož pak pražských či jiných dobře zamaskovaných soudruhů.

Také si dovedu docela dobře představit, že v oddělení, kde sedí veřejnoprávní dramaturgové, visí někde namísto bývalého „Se Sovětským svazem na věčné časy“ poněkud aktuálnější „Když o Trumpovi, tak jediné negativně“. Absurdní představa, protože komunistická hesla se dávala na pracoviště zásadně jen politicky vláznému „prostému lidu“, zatímco dramaturgové byli odjakživa pokud možno dobře vycvičenou propagandistickou úderkou.

Sledujete-li českou veřejnoprávní informační mašinérii déle, nutně vás napadne jedno srovnání. Naše veřejnoprávní média zacházejí s Donaldem Trumpem navlas stejně, jako zacházely komunistické sdělovací prostředky s prezidentem Ronaldem Reaganem.

Zní mi to v uších, jako by to bylo dnes: „Ten druhořadý hollywoodský herec...“ Že byl po dvě funkční období guvernérem nejlidnatějšího státu USA Kalifornie, to se jaksí nepočítalo. S Donaldem Trumpem je to podobné: „Ten pochybný realitní magnát... kdoví, jak přišel ke svým penězům...“ Hlavně je nutno citovat výhradně z tzv. levicově liberálních zdrojů, které jsou k Trumpovi až tak nepřátelské, že se neštítí ani uměle vyfabrikovaných lží a pomluv. Jenže jak známo, všeho do času, holoubkové.

Nakonec to byl právě Ronald Reagan, který svou obratnou politikou rozložil Sovětský svaz a přinutil komunisty k částečnému ústupu z jejich mocenských pozic. Říká se, že vyhrál studenou válku. Málokdo si to uvědomuje, ale byl to zejména on, kdo se velkou měrou zasloužil také o naši nečekaně nabytou svobodu a demokracii. Není divu, že ho americká moderní historie považuje za jednoho z nejlepších prezidentů, jakého USA v poválečném období měly.

Trumpovi nepřátelé správně cítí, že si americký lid zvolil po letech tápání silného prezidenta, čímsi podobného právě Ronaldu Reaganovi. Jsou si vědomí toho, že by mohl v Reaganově práci úspěšně pokračovat. Proto ten jejich navztekáný pokřik někdy hraničící s hysterií. Proto se přebarvení, převlečení a zamaskování soudruzi celého světa spojují a společně táhnou proti Trumpovi. Proto i naše veřejnoprávní scéna už více než jeden rok referuje o Donaldu Trumpovi typicky neobjektivním způsobem. Většinu jeho závažných projevů jak na domácí, tak na mezinárodní půdě buď úplně vynechávají, anebo je ve stříhových zkratkách upravují tak, že nakonec vyzní jinak, než byly předneseny. Pak obyčejně následuje komentář nebo beseda, která takový projev naprosto rozmělní a význam i smysl celého projevu se tím ještě více zastře.

Dorozumíte-li se alespoň trochu anglicky, zkuste si některý z Trumpových projevů poslechnout v původním znění. Dostanete úplně jiný obrázek, než který se nám snaží podsunout ČT. Jeho projevy jsou jasné a snadno srozumitelné. Také celá atmosféra a reakce posluchačů stojí za to. A za řečníkem obrovský nápis: „PROMISES MADE, PROMISES KEPT“. Což by se dalo volně přeložit „DODRŽUJEME SVĚ SLIBY“, samozřejmě míněno ty volební. Pamatujete jediného předního českého politika, který by si troufl říct pod takovým nápisem? Já ne. A kdyby to náhodou udělal, tak by se mu všichni od srdce vysmáli.

Síla americké demokracie spočívá v tom, jakým způsobem byla konstituována. Spočívá v ústavě geniálně vytvořené samotnými „otci zakladateli“ Spojených států, která je platná už od r. 1789. Doplněna deseti dodatky, z nichž zejména tzv. „Listina práv“ (Bill Of Rights) účinně zabraňuje pokusům o omezení základních demokratických práv a svobod. Především svobody slova, svobody tisku, svobody shromažďování a v neposlední řadě svobody vlastnit zbraň a možnosti bránit se tou zbraní proti útočníkovi.

V případě amerických ústavních dodatků se nenechte plést běžně užívaným překladem „dodatek“. Anglické slovo „amendment“ znamená přesněji „zlepšení“ či „vylepšující dodatek“. Jde tedy o dodatky přinášející více demokratických práv a svobod, nikoli o dodatky dosavadní práva omezující. Tohle je také důležité vědět.

Boj o zachování skutečné demokracie probíhá na neviditelné frontě po celém světě. Nejen ve Spojených státech, Kanadě a třeba i Austrálii, ale také v Evropě, což samozřejmě znamená, že i u nás. Nepřátelé pravé demokracie jsou rafinovaní a termín „demokraté“ si rádi присvojují, aby nás tím více mátlí. Zde musíme být zvláště ostražití a včas odhalit jejich propagandistický podfuk.

Pohrobci marxistů skrytí ve vedení EU si vymysleli pojem „liberální demokracie“. V první řadě, demokracie nepotřebuje žádné přívlasky. Ta buď je, nebo není. Záleží jen na nás, abychom rozklíčovali, co si pod tím představují. Jenže jejich skutky skrze tzv. Evropskou komisi, která je vrcholným výkonným orgánem unie, hovoří samy za sebe. Všelijaké dekryty a různá „doporučení“ této komise stávající úroveň demokracie krok za krokem osekávají a omezují a někdy zavánějí až otevřeným diktátem. Pojem demokracie je v jejich pojetí naprosto překroucen, což nakonec dobře vidíme na případech Katalánska a také Maďarska a Polska, k nimž nejspíš brzy přibude také Itálie.

Závěr se mi píše opravdu velice těžko. Přenesete-li tohle všechno na domácí politickou scénu a pokusíte-li se otevřít oči, dávejte velký pozor, aby vám nakonec nezbyly jen pro pláč. Navzdory tomu, že jste už předtím odhodili růžové brýle, které vám nasadily pracovité veřejnoprávní sdělovací prostředky.

Je nejen politováníhodné, ale především trestuhodné, jak naše vlastní celonárodní média záměrně potlačují pluralitu, k níž jsou zavázána platným zákonem. Nafukují domácí žabomyši spory a přibarvují si je po svém, zatímco o dění, které je pro obranu demokracie na celé planetě skutečně důležité, se máme podle jejich mínění dozvědět co nejméně.

Tak pravil sněm

Neviditelný pes 27. 8. 2018 *Zbyněk Petráček*

Posvěti český parlament i gravitační zákon?

Někdy člověk pocítí stud i za něco, co není hanebné. Příkladem je střeďeční usnesení sněmovny: „Poslanecká sněmovna deklaruje, že vtrhnutí vojsk pěti států Varšavské smlouvy v srpnu 1968 do Československa bylo aktem invaze a následné okupace a bylo v rozporu s mezinárodním právem.“ Proč by něco tak samozřejmého vyvolalo pocit studu? Inu právě proto, že něco tak samozřejmého musí potvrzovat parlament – v tomto případě deklarací, jindy dokonce zákonem. Není to specialita ani tématu invaze v srpnu 1968, ani Česka. Je to jakási širší diagnóza společnosti, které cítí potřebu, aby i věci banálně jasné potvrzovali zákonodárci.

Řekněme to po lopatě. Zákonodárci 50 let po začátku sovětské okupace a 30 let po jejím konci posvětili fakt, který je dávno známý a obecně nezpochybňovaný. Totéž lidé slyšeli z televize už 21. srpna 1968 po půlnoci. Totéž zaznělo o den později na mimořádném XIV. sjezdu KSČ. Mělo-li komunistické vedení této země někdy nezpochybněnou legitimitu, bylo to právě tam a tehdy. Tak proč to musí po půlstoletí potvrzovat parlament? (Pro hlasovalo 145 ze 156 přítomných poslanců včetně tří komunistů, zdrželo se 11 poslanců.)

Nejsme v tom sami. Francie už v roce 2005 přijala zákon kodifikující „pozitivní roli francouzské přítomnosti v zámoří, zejména v severní Africe“. Polsko letos přijalo zákon zakazující připisovat polskému národu i státu odpovědnost za zločiny nacistů. Izrael přijal zákon o židovském národním státu, právě když židovský národní stát slaví své 70. výročí. Do téhož šuplíku patří i český návrh stanovit ústavním zákonem, že manželství je pouze svazek muže a ženy.

To vše jsou jasná fakta, která drtivá většina společnosti nezpochybňuje a v podstatě je nic neohrožuje. Či by snad pár stovek stejnopohlavních svazků ohrozilo status milionů běžných manželství? Anebo když ohrožuje, třeba právo na existenci židovského státu, tak bez ohledu na to, co říká zvláštní zákon. Sem patří i střeďeční usnesení sněmovny. Neříká nic nového ani průlomového, jen konstatuje již dávno

známá fakta. Právě proto může vyvolávat jistý pocit studu za zákonodárce, kteří mají potřebu i takto jasná fakta posvětit svým mandátem.

Půjde-li to tak dál, parlament by mohl schválit i gravitační zákon. Třeba na Hradě, u sloupu na místě, kam v roce 1618 dopadli – v souladu se zákony gravitace – defenestrování Slavata, Martinic a písař Fabricius.

Na Rudém náměstí

Neviditelný pes 30. 8. 2018 *Zbyněk Petráček*

Heslo „Za vaši i naši svobodu“ vadí i po 50 letech

Pětadvacátého srpna 1968, čtyři dny po sovětské invazi do Československa, demonstrovalo na Rudém náměstí v Moskvě osm sovětských občanů. Jména „osmi statečných“, u nás často opomíjená, si připomeňme: Babickij, Bajejová, Bogorazová, Delone, Dremljuga, Fajnberg, Gorbaněvská, Litvinov. Když vytáhli československou vlaječku a transparenty s nápisy jako „Za vaši i naši svobodu“, byli zatčeni a odsouzeni k pobytu ve vězení, v pracovním táboře či v psychiatrické léčebně.

Pětadvacátého srpna 2018, padesát let poté, přišlo na Rudé náměstí pár desítek lidí. Když tři z nich vytáhli transparent s nápisem „Za vaši i naši svobodu“, byli též zatčeni. I jejich jména stojí za zopakování: Šarov-Delone (synovec Vadima Deloneho), Gozman, Krasovická (vnučka Natálie Gorbaněvské). Nemusíme rozvíjet přepjaté paralely. Dnes už „tůrma“ či „psychuška“ za protesty na Rudém náměstí nehrozí. Zatčení byli po sepsání protokolu propuštěni a věc se řeší ve správní rovině (hrozí jim nanejvýš pokuta ve výši pár tisíc korun). Ale člověk jistého věku a s jistou životní zkušeností si z toho jistě úvahy vyvozuje.

Říká se, že dnešní Ruská federace nemá nic společného se Sovětským svazem, a formálně je to pravda. Podobně jako dnešní Spolková republika Německo nemá formálně nic společného s třetí říší. Nicméně tak jako Angela Merkelová tvrdí, že Němci nenesou kolektivní vinu, ale mají jistou odpovědnost, i Vladimír Putin prohlásil, že Rusko nese právní odpovědnost za sovětskou okupaci Československa, ale má odpovědnost morální. To nebylo špatně řečeno, ale zkusme ho vzít za slovo.

Kdyby Rusko opravdu dbalo na svou morální odpovědnost, činilo by rozdíl mezi nepovolenou demonstrací u Kremlu a akcí pietního rázu připomínající vzácný počín, na který by mělo být hrdé. Kdyby dbalo na svou morální odpovědnost, nešel by ruský velvyslanec v Bratislavě na pohřeb Vasila Biľaka, svého času sovětského místodržícího v Československu. Všimějme si těchto detailů.

Volba příprchlíkova

Neviditelný pes 3. 9. 2018 *Luděk Frýbort*

Navrať se odkuds vyšel, do domu srdce svého, a zavři po sobě dveře (Jan A. Komenský: „Labyrint světa a ráj srdce“)

Přihodilo se nedávno v saském městě Chemnitz, že pětatřicetiletý občan německé národnosti přišel k zapíchnutí rukou muslimského přistěhovalce. I strhl se znamenitý randál, starousedlí obyvatelé toho města, jichž je zatím přece jen většina, vyšli do ulic pod prapory sdružení PEGIDA (Patriotische Europäer gegen Islamisierung des Abendlandes = Vlastenečtí Evropané proti islamizaci Západu), provolávali protislámská i povšechně protipřistěhovalcká hesla, a snad i nějaká facka při tom padla. Oficiální zpravodajství v jednom šiku s intelektuálními nabadateli, jak už jinak býti nemůže, se zhrozilo extrémně pravičáckých, ba neonacistických rejdů, že se až lze podiviti, kde se v poklidném městě Chemnitz nabraly ty tisíce neonacistů a pravicových extremistů.

Něco mi na tom všem nechce souhlasit. Extremismus, ať pravicový nebo levicový, činí v každé společnosti jedno, nanejvýš dvě procenta. Co je nad tento počet, už se tak snadno odbyť nedá; chtě nechtě je třeba mítí za to, že je zde jakýsi problém – závažný, ale neřešený –, jenž znepokojil jinak pokojné, k pouličním řevům nenáchylné měšťany a přiměl je sdružit se k mnohatisícovému protestu. Co je příčinou

znepokojení – a nejen v městě Chemnitz – netřeba dlouze lícit: neutuchající proud příselců velmi ochotných účastnit se evropského blahobytu, avšak naprosto neochotných přijmout evropské morální i všeobecně občanské normy.

Řešení osobních rozmíšek noži je způsob, nad nímž se v povodí Eufratu či v Horní Kabylii nikdo nepozastaví, avšak příselce z těch končin pořád ne a ne pochopit, že to o několik rovnoběžek severněji jaksi neplatí. Přičemž je argumentace pomocí nabroušené oceli nejnápadnější, zdaleka však ne jediný příspěvek uprchlických davů evropské kultuře. Méně drastické, ale protivnější je rychle postupující zaodpadkování dle zásady – spotřeboval jsem, zahodím. Plastikové sáčky, pohárky, talířky, lžičky a vidličky, válí se jich všude habaděj. Je to až nový jev, podotýkám, když jsem před čtyřiceti lety přišel do Německa, nic takového zde nebývalo. Pokusím se v následujícím textu zadolovat po příčinách té změny. Výslovně pravím *zadolovat*, jelikož leží hlouběji ve vrstvách času, než by se v povrchním pohledu zdálo.

Existuje určitý rozdíl mezi etniky a kulturami, jejichž přechod k usedlému způsobu života se udál už před mnoha tisíciletími, a těmi, jimž kočovnické móresy dosud z genů nevyrchaly. Nám, příslušníkům společnosti, jež přešla k zemědělskému, a tudíž usedlému životu už někdy v neolitu, jest ohyzdno obestlávat svůj příbytek sajrajtem. Svě smetí nesypane z oken a neházíme před dveře, nýbrž s ním běžíme k popelnici; kdo se tak nechová, bývá zván dobyt看em. Nemůžeme jinak, máme svůj vztah k místu, kde žijeme, je to naše genetické dědictví po dlouhé řadě pokolení usedlých předků.

Naproti tomu kočovník nemívá takto citlivý vztah k místu svého přechodného pobytu. Svůj odpad rozhazuje beze všeho kolem sebe; když je mu ho příliš, sbalí stan, osedlá velblouda a poodjede o kus dál. A chová se stejně, i když dávno už nehoní stáda od pastviny k pastvině, neboť zvyklostem a potřebám lidským trvá nějaký čas, než se otisknou do genů. Proto dnes máme končiny světa jakž tak odpadků prosté, jež jen tu a tam zaneřádí nějaký dobytek; a proto je mnohem větší část planety pokryta stále narůstajícím souvrstvím svinčíku, umělohmotného zejména. Nepodařilo se mi zjistit, jak se život v takovém ambiente líbí samotným původcům; možná že nepřilíší. Ale nevidí jinou možnost, běh s odpadky k popelnici – je-li jaká – je cizí jejich v jádře nomádské duši. Také oni nemohou jinak, potomci kočovných pastevců, potulných lovců a sběračů.

Jestli i jim se jednou usedlý způsob vtiskne do genů, jestli také oni budou vědět, k čemu slouží popelnice... ví Bůh. To ovšem už může být lecčí vlast zaodpadkovaná do výše minaretu. Proč, ke všem sakrům, nepoukáží na tuto kalamitu ti, kdož mají tolik starostí o světové životní prostředí, proč nezvednou svůj káravý ukazovák – neházejte kolem sebe svinstvím, národové třetího světa, nebo se v něm utopíte dvacetkrát rychleji než v stoupajících vodách oceánů? Snad že pozastavit se nad nezpůsoby jiných jest politicky nekorektní, avšak vinit ze všech hříchů světa svou vlastní civilizaci je rozkoší tohoto času? I jděte mi k čertu, pokrytci.

A jsou i jiné folklorní obyčeje našich nepozvaných hostů, na jejichž nevhodnost by měli být co nejdůrazněji upozorněni, když ji sami nepocítují. Tak například došlo sluchu mého, že do uprchlické ubytovny u nás v Hannoveru se co týden dostaví úklidová četa, aby ji vysmýčila, pozametala, odpadky naložila a odvezla. Pochopitelně: nebude přece pánské osazenstvo toho zařízení dělat babskou práci. Ó Alláhu! Tak si pěstujeme trubce, tím domýšlivější, čím neužitečnější. Opaku by bylo třeba: tohle je smeták, milý Alí, milý Husajne, tohle je kbelík, tamhle máš hadr, v téhle flaštičce je čisticí prostředek, a koukej si ten svůj chlív uklidit sám. Trváš-li bezpodmínečně na tom, že tvá nebohá žena musí běhat zapytlovaná od hlavy k patě v černém hávu, je to věc tvého vkusu a její poddajnosti; musíš ale vědět, že tím ve starousedlém obyvatelstvu budiš odpor, jenž dalším vystupňováním může vést k čemusi podobnému projevu nespokojenosti, jaké zachvívaly městem Chemnitz.

Je to tvoje volba. Buď chceš být v této zemi, v této společnosti doma; pak se alespoň pokus přizpůsobit jejímu rytmu. Nebo se v ní doma necítíš a cítit nechceš; pak nezbyvá než následovat rady J. A. Komenského: navrať se odkuds vyšel, do domu srdce svého, a zavři po sobě dveře. I když to učitel národů asi myslel jinak.

Ale neříkej to ve škole!

Neviditelný pes 4. 9. 2018 *Ivana Burešová Marková*

Málokdo z nás nevěděl od rodičů, co se stalo v srpnu roku 1968. Za vyprávěním ale obvykle následovala věta: „Ale neříkej to ve škole!“ Od revoluce v roce 1989 uběhlo takřka třicet let a tuto větu říkáme znova.

Tématem posledních dní je tvrdá cenzura na facebooku. Lidé jsou blokováni za rok staré příspěvky, jsou blokováni za fotku prezidentské standarty, jsou blokováni za politicky nekorektní vtipy a hranice únosného se stále posouvá. Všechno, co odporuje unijní nebo vládní ideologii, je nálepkováno, kritizováno a stavěno do světla nepřipustnosti. A stačí jen, aby se našel dostatek udavačů a příspěvek, stránka, profil jsou na čas zablokovány, popřípadě rovnou zrušeny. A v podstatě za cokoliv.

Češi byli vždy národem švejků, dělali si legraci ze všeho, zlehčovali těžké chvíle. Humor jim vždy pomáhal zvládat i dobu komunistické diktatury. Byl vždy lakmusovým papírkem toho, jak si demokracie vede. A když si vedla špatně, množství vtipů narůstalo a šířilo mezi lidmi rychlostí světla. A politický humor opět kvete a nabírá na síle. „To přeci nesmíme dovolit! Zakažme lidem se smát!“ A facebook to vzal z gruntu. Jenže facebookem potlačování svobody slova nezačíná.

Vše začíná ve škole. Jako jsme se my učili Internacionálu a pohádky o Sovětském svazu, o zemi zaslíbené, která spasí naše bezvýznamné životy, dnes se naše děti učí, jak je islám náboženstvím míru, že jsme zodpovědní za utrpení lidí v Africe, že ukázat prstem na zlo je projevem nenávisti a že Evropská unie je místem zaslíbeným a spasí naše bezvýznamné životy. „Milé dítě, ono je to všechno trošičku jinak. Ale neříkej to ve škole!“

Školy statečně jezdí na exkurze do Evropského domu, kde jsou dětem vymývány hlavičky o svátosti Evropské stolice.

Díky Evropské unii máme mír! Ale kdeže. Mír máme díky spolupráci a obchodu, k tomu Evropskou unii v současné podobě (po Lisabonské smlouvě) opravdu nepotřebujeme. Volný obchod je totiž něco jiného než vnucovaný jednotný trh. A s tím mírem to taky není tak slavné. Netlučou se mezi sebou jednotlivé země (tedy skoro, „nadzemě“ Německo a Francie tak trošku jiné státy tlučou, i když jiným způsobem), ale především se tlučou lidé uvnitř těch zemí. Vítačská politika, servilnost vlád a ozbrojených složek a především nedůslednost ve vymáhání vlastních zákonů (jen abychom, probůh, neurazili cizí kulturu), multikulturalismus atd. už dnes nesou svá ovoce. Vyšší kriminalita, nepokoje, represe vůči protestujícím vlastním občanům. „Takže on ten mír, milé dítě, dlouho být nemusí a asi ani nebude. A právě kvůli Evropské unii. Ale to ve škole neříkej! Mohli by ti to pěkně osladit.“

Díky Evropské unii se máme lépe! Možná. Nepopírám, že vstupem do EU se nám více otevřel svět. Jenže to mělo smysl před přijetím Lisabonské smlouvy. A současné kroky EU budeme pocítovat stále citelněji. Svěho času se nemluvilo o ničem jiném, než že je máslo stále dražší. Politika „nevýroby“ a dotace EU na tom měly významný podíl. Dotace, kterými se kdekdo ohání - zruďnost, která křiví nejen trh. Zruďnost, kterou platí naprosto každý občan, ale čerpá jen pár vyvolených. Zruďnost, kvůli které je naše země žlutá, tráva se seká dřívě, než vyrostě, a mizí obrovské množství hmyzu i ptáků. Tam, kam EU šlápne, sedm let tráva neroste. Doslova. A to ani nemluvíme o tom, jak dotace slouží coby nástroj k vydírání „neposlušných“ zemí. „Ale to, mé dítě, ve škole taky neříkej. To by totiž mohlo otevřít otázku uprchlické krize a tím by sis mohlo pořádně zavařit.“

Uprchlická krize, migrační krize. Hodně se vyhýbám slovu „uprchlík“, těch je totiž v těch hordách opravdu hodně málo. I když, pardon, já zapomněla... Jsou to zástupy inženýrů a doktorů, skoro všichni utíkají před válkou a poukazovat na rizika ekonomická, bezpečnostní a zdravotní je xenofobie, rasismus a nenávist. „Tedy, milé dítě, kriminalita se sice zvedla, migrace je trojským koněm džihádistů, množí se teroristické útoky „psychicky narušených jedinců“, je obrovské množství znásilnění a sexuálních útoků, a to nejen na ženy, řeší se zdravotní rizika přenosu chorob a parazitů, ale ve škole o tom raději nemluví!“

A islám? To už je kapitola sama pro sebe. Ve školách se islám představuje jako náboženství míru, jen se trochu zapomíná mluvit o politickém islámu. To je téma, které se nehodí. „Islám riziko je, jeho hodnoty jsou neslučitelné s hodnotami západní

civilizace. Prosazujeme a chráníme svobodu takového vyznání, které netoleruje nás, nevěřící. Ale to taky ve škole neříkej, nebo okamžitě vyfasuješ nálepkou a budeš mít peklo. Co na tom, že je to pravda?“

A LGBT a genderové stereotypy? Tématice LGBT jsem věnovala samostatný článek, tak se tedy zastavím u genderových stereotypů. Vymýtit! Aby ženská byla maminka? Neexistuje. Co když bude chtít být maminka chlap? Přinést holčičce k narozeninám panenku? V žádném případě! Tím ji totiž násilně tlačíme do ženské role. A to je nepřijatelné! Ale ona už to Istambulská úmluva vyřeší! Případá vám to padlé na hlavu? Ano, je to padlé na hlavu. Stejně tak je padlé na hlavu uznávat milion různých pohlaví. Jsou dvě - muž a žena. Máš to jinak? Pak je to „chyba v Matrixu“. Nelze z toho dělat normu, jakkoliv si plně uvědomuju neštěstí lidí, kteří se s touto chybou narodili. Ale ne, i tahle naprostá šílenost je dnes ve světě prosazována a nesouhlas je trestán ve škole. „Takže, milé dítě, sice jsou opravdu jen dvě pohlaví. Ale ve škole to neříkej!“

Neziskovky, davy dobrotrusů, kteří vědí nejlépe, co je pro nás dobré, ničení tradičních hodnot, křivení pojmů a zadupání zdravého selského rozumu, lež a manipulace. To jsou symboly dnešní doby... ALE VE ŠKOLE TO NEŘÍKEJ!

Autorka je členkou Svobodných

Pár důvodů k optimismu Neviditelný pes 5. 9. 2018 *Benjamin Kuras*

V senátních volbách budete kandidovat jako nestraník za Realisty. Proč právě tato strana?

S Realisty jsem ve styku od jejich založení a jejich program je mně nejbližší, připadá mi nejlíp promyšlený a obsažný. Záchrana evropské civilizace v kombinaci s maximální podporou soukromého podnikání, zdravý rozum proti pokrokářským utopiím, obrana svobody informací, ochrana tradiční rodiny, posílení obranyschopnosti, zlepšení stavu školství. Lišíme se jen v drobnostech, jako je třeba jejich návrh na povinnou, i když krátkou vojenskou službu; já doporučuji zatím jen dobrovolnou, tedy možnost branného výcviku pro ty civilisty, kteří to chtějí. Výcvik by řídili veteráni, pod nimiž by vznikla nějaká účinná domobrana. S Petrem Robejškem se často setkáváme na konferencích, jejichž pořadatelé měli nápad nás oba pozvat přednést nějaký tematický příspěvek. Často se nám stává, že vyslovujeme tytéž poznatky a závěry, i když každý trochu jiným stylem. A protože jsme oba rodem Zlíňáci, říkáváme si někdy „zlíňská kavárna“.

Předpokládám, že zrovna tak jste mohl kandidovat za jinou euroskeptickou stranu, která kritizuje liberální přistěhovaleckou politiku...

Myslíte tím asi Svobodné a SPD. U obou mně něco chybí. Svobodní jsou rozštěpeni na frakci konzervativní, s níž si vzájemně fandíme, a frakci liberální, která převládá, ta ladí spíš s ODS, kterou mimochodem taky v mém obvodu Praha 4 Svobodní podporují proti mně. Jak „liberální“ tato frakce je, soudím i z toho, že označuje SPD za fašisty. Já naopak pokládám za důležité, že v parlamentě je alespoň jedna strana, která vstřebala moje už dvacet let vyslovovaná varování, že současná politika EU vede k civilizační katastrofě. Ale otázka, která mně vrtá hlavou, je tato: V předvolebních průzkumech asi 75% dotázaných pokládalo za nejakutnější nebezpečí nekontrolovanou migraci provázenou islamizací. Nakonec jich jen 10% volilo jedinou stranu, která se s tímto dostala do parlamentu, a další možná 3% volila několik menších. Já teď pátrám po těch zbývajících 60% a nabízím jim ten svůj původní dvacet let pilovaný konzervativní styl, přece jen trochu odlišný od stylu SPD, která moje dlouholeté poznatky adoptovala, a možná trochu zjednodušila.

Já osobně vás vnímám jako jeden z nejvýraznějších hlasů, který se staví proti ideologii multikulturalismu a politické korektnosti, a přitom se doposud výrazněji neangažoval v politice. Když tedy pomímám krátkou etudu u Svobodných.

Teď už možná ani nejsem nejvýraznější, český internet je plný ostřejšího výraziva, ale rozhodně jsem služebně nejstarší, sleduji tu pokrokářskou hypnózu Západu už přes 20 let.

Takže, proč právě teď a proč právě senátní volby?

Loni jsem spoluzakládal network podobně smýšlejících spolků, organizací a osobností zvaný Platforma evropské civilizace. Jeho účelem je informovat o nebezpečích ohrožujících evropskou civilizaci, přemýšlet o řešeních, vyzývat vládu k takovým či onakým krokům. Je to síť mimoparlamentní, nestranická, slovy francouzského konzervativního filosofa Guillaumea Faye „metapolitická“. Ze známějších osobností k ní patří třeba Pavel Chrástina, Klára Samková, Petr Hampl, Michal Semín, Marian Kechlibar, Lukáš Lhořan. Někdo tam dostal nápad, že by možná neuškodilo program Platformy vnést do parlamentu, vyšlo to na mě, k nápadu se přidali Realisté, a už v tom lítám.

V roce 1968 jste emigroval do Velké Británie, a znáte tedy tuto zemi jako své boty. Lze nějak ve zkratce popsat, jak tuto kdysi hrdou a svobodnou zemi změnila ideologie multikulturalismu a politické korektnosti?

Ona to není ani tak ideologie, jako hypnóza – nebo možná skoro mentální viróza – způsobená předávkováním drogou zvanou progresivismus, čili pokrokářství, čili pokrok za každou cenu. Pokroku stojí v cestě všelijaké zavedené tradice národní, civilizační, kulturní, právní nebo náboženské a ty se musí zbourat, aby pokrok mohl kráčet dál, až do úplného civilizačního vaku, čili nevědomí, co vlastně ztrácíme a proč by nám stálo za to bránit. A protože příroda vakuum nesnáší, do vyprázdněného prostoru, zbaveného tradičních obranných prvků, se řine to nejagresivnější, co se v jeho blízkosti nachází, v tomto případě opětně zradikalizovaný a naší neschopností bránit se povzbuzovaný islám. Teorie multikulturalismu byla atraktivní a mohla fungovat, když ji reprezentovaly integrovatelné počty, a to ještě jen za předpokladu, že všichni gravitují k domácímu politickému systému a zákonům, třeba i s uchováváním vlastních tradic a kultury. Úspěšná multi-kulti byla římská říše, donedávna taky ještě USA. Nějakou dobu se to dařilo i Británii, někdy do konce 70. let. Pak náhle počty přistěhovalců explodovaly a vytvořily dnes už neintegrovatelnou několikamilionovou komunitu se zákony odlišnými a dokonce nepřátelskými.

Tím neintegrovatelným problémem je islám, který nahrazuje všechny kultury jedinou, takže multikulturalismus je nahrazován monokulturalismem. Česky řečeno glajchšaltem a totalitou, ve jménu pokroku a tolerance. Toto myšlení – či vlastně nemyšlení – prosáklo do všech úrovní britského veřejného života, včetně konzervativní vlády. Jak široce je tento virus rozšířen, vidíme i ve struktuře britské politiky: ultralevicová Labour, vlažně středoví Konzervativci a žádná parlamentní strana, která by se tomuto anticivilizačnímu náporu bránila. Je to asi jediná evropská země, která takovou stranu nemá. V tom smyslu se skoro dá říct, že Británie se do pokrokářské hypnózy propadla nejhluběji, nenápadně a pravděpodobně nenávratně. Brexit na tom už asi nic nezmění, přišel pozdě.

Problematika islámu a integrace příslušníků muslimské komunity se od začátku migrační krize stala klíčovým tématem v parlamentních volbách v mnoha zemích. V Nizozemsku se Wildersova strana stala druhou nejsilnější politickou silou, v Itálii se Salviniho Liga severu dokonce dostala do vlády, v Německu uspěla Alternativa pro Německo. Proč se něco takového v takové míře zatím nedaří i u nás? Byť Tomio Okamura se svojí SPD dosáhl velmi solidního výsledku...

To vše jsou důvody k optimismu, i když pořád hrozí, že změna se nestihne včas. Itálie je pro mě v tomto smyslu největší nadějí: donedávna solidně prounijní, dnes ze 70% rebelantská. Salvini je politický virtuos. V kombinaci s churchillovsky nadaným Orbánem tu vzniká reálná šance na demontáž bruselských parazitních struktur a návrat k svobodným národům v bezpečné Evropě. Itálie se 60 miliony (a dalšími 65 miliony Středoevropanů) je už síla, s níž bruselská byrokracie nebude moct zametat. Proč se to u nás nedaří v takové míře jako v Itálii, Maďarsku, Francii a Německu, si vykládám tak, že styl SPD ladí s těmi 10%, a na ta ostatní procenta musíme hledat styl trochu jiný. Ten já se snažím hledat. Ten voličský potenciál tam je. Zda je zrovna v Praze 4, kde kandiduji, nevím a jsem na to zvědav.

Půlstoletí zkušenosti z Velké Británií jsou vaší velkou výhodou v diskusích s „druhou stranou“. Tedy těmi, kteří téma islamizace Evropy bagatelizují a označují všechny, kdo na tuto problematiku upozorňují, za islamofoby, rasisty, xenofoby atd.

V českém kontextu jsem optimističtější. Ještě před nějakými čtyřmi roky jsem tu byl osamělý sýček označovaný za xenofoba a rasistu. Dnes si tu připadám téměř

umírněný. Těch takzvaných „islamofobů, rasistů a xenofobů“ hodně přibylo, napsali hodně článků a pár výrazných knížek, denně jsou na internetu s novými zprávami o průběhu demontáže evropské civilizace a snaží se, jako já už těch dvacet let, připomínat staré přísloví, že je rozumnější se poučit chybami druhých, než se ocitnout v situaci, kdy už nebudeme moci napravit chyby vlastní.

Na druhou stranu mi přijde, že ani fakta, statistiky, grafy a čísla zastánce multikulti ke změně názoru nepřesvědčí. V tomto ohledu se velmi podobají příznivcům ideologie komunismu a socialismu. Ti také nikdy neuznají, že se mýlili a svůj život zasvětili škodlivé ideologii, která ničí lidské životy a existence...

„Nikdy“ je neužitečné slovo. To, že se mně – a mým následovníkům – podařilo otevřít oči a získat na stranu zdravého rozumu tolik lidí, do té doby neinformovaně přitakávajících eurounijnímu a neomarxistickému glajchšaltu, je povzbuzení, že to nesmíme vzdávat. „Zlu k vítězství stačí, když dobří lidé nedělají nic,“ je teď moje hlavní heslo. Jeho autorem je zakladatel konzervatismu Edmund Burke.

A když už jsem zmínil Itálii... vy jste letos vydal knížku o Itálii. Částečně se „točila“ kolem gurmetských i cestovatelských zážitků, ale jádrem pudla byla její postupná změna v důsledku masivního příchodu přistěhovalců z Blízkého východu a Afriky...

To bylo sjednocující téma pravicové Legy a levicových Pěti hvězdiček. Má teď podporu téměř 70% Italů. My tady pro těch 70% asi taky potřebujeme nějakou koalici různých stylů.

Čeští euroskeptici vznik nové vlády v Itálii přivítali. Ministr vnitra Salvini obrátil migrační politiku vzhůru nohama. Na druhou stranu nová vláda požaduje, aby si uprchlíky rozebraly i další státy. Tedy včetně České republiky. Máme ještě stále důvod se z nové italské vlády radovat?

Máme, ale musíme jí připomínat, že v tomto jí nepomůžeme, a nabízet jí místo toho jinou pomoc, jako třeba finanční, ale i personální příspěvek ke střežení severoafriického pobřeží. A nějaký ten „Marshallův plán“ na ekonomickou rekonstrukci severoafriických států, o němž se v Itálii hodně mluví.

Předpokládám, že v případě české vlády se vy osobně neradujete. Premiér Babiš sice tvrdí, že uprchlíky přijímat nebudeme, ale lze mu jeho (zatím) zásadový postoj věřit? Nemají pravdu ti, kteří tvrdí, že při první možné příležitosti ustoupí a podlehne nátlaku Evropské unie?

Já bych v tomto Babišovi uznal, čemu se anglicky říká „benefit of doubt“, čili pochybovat v jeho prospěch. On si totiž před dvěma roky přečetl moje knížky „Jak zabít civilizaci“ a „Poslední naděje civilizace“ a jednak mně emailem napsal, že se z nich poučil, a jednak to zmínil i ve velkém interview v MF Dnes. Přesto by bylo dobré mu funět do zátylku a hlídat ho, aby na to nezapomněl.

Pojďme na závěr našeho rozhovoru k samotným senátorským volbám. Pokud byste uspěl, na co konkrétně byste se chtěl zaměřovat?

Představuju si senát jako jakousi rozvážnou radu mudrců, spíš než rozvášněných politiků, která se zabývá víc širšími náměty civilizačními a nadčasovými a „nadpolitickými“, z nichž může vytvářet mapu a kompas, jimiž by se řídilo rozhodování o nápadech dolní sněmovny. Vnímat události, jak se latinsky říkalo, „sub specie aeternitatis“, čili z pohledu věčnosti.

Jaro a srpen 1968

Psáno pro **Nový polygon** 11. 9. 2018 *Vladimír Cícha*

Jaké to výročí! Padesáté! Zajímavé tím, že obsahuje naději, radost a stejně tak tragedii a katastrofu!

Čtyřicet let trval režim totalitní, byť mnohé chvályhodné věci občanům nabízející, započatý šikanou, šibenicemi, koncentračními tábory. Nějakým zázrakem v těch letech po umírnění došlo k proslavení české kinematografie, vyšla řada knih Bohumila

Hrabala a jiných spisovatelů, mnohdy ale po jisté úlitbě režimu. Ale Pražské jaro hudební nebylo potlačeno.

V lednu toho roku došlo k jakémusi skoro nepochopitelnému zázraku: výměně na špici Ústředního výboru KSČ. Nastala slavná éra Alexandra Dubčeka, komunisty, ale poněkud, byť snad nepatrně, jiného než jeho soudruzi. Stejně jako kanadský P. E. Trudeau skákal lomeňáky do bazénu. Dostalo se mu i obdivu, nepochybně tehdy zaslouženému, od Jana Wericha v televizním programu pana Škutiny.

Nastala euforie, nadšení, naděje, někdy důvodná. Radost a naděje jsou velkými kouzelníky. Byl jsem v květnu toho roku služebně v Moskvě a v jednom rozhovoru s akademickým kolegou jsem se radoval z vývoje doma. Ten člověk, kterému v roce 1938 odvedli otce kamsi, a už ho nikdy neviděl, řekl: „Nebud' naivní, ty nevíš co je ruský komunismus!“ Tři měsíce nato jsem to věděl.

Okupaci jsem zažil v Praze, na Václavském náměstí, u Čs. rozhlasu. Nezapomenutelný čas. Vlastenecká hrdost, zlost, zuřivost, otázka co bude dál. Tupě hledící vojáci na tancích nemající ponětí o tom, kde jsou a proč vlastně doopravdy a co se tady děje. Několik mrtvých. Stál jsem toho rána 21. srpna s kamarádem před budovou rozhlasu, kolem šel průvod, nesli zkrvavenou československou vlajku.

Myslím, že čtenáři mého věku je zbytečné ten čas popisovat. Připomínat, to jistě.

Mladším. A já si připomínám Dubčekův projev po podepsání protokolu v Moskvě. Slzami nalomený hlas. Dojemné, smutné. Ano, tehdy mně nenapadlo, co mně napadlo už několikrát později: Co by se asi stalo či mohlo stát, kdyby nepodepsal *nikdo*, nejen dr. Kriegl? Jiná podoba heydrichiády, koncentrační tábory, stanné právo, přidružení ČSSR k Sovětskému svazu? Anebo nic, jenom úžas a ohromení Brežněva a jeho poskoků? Snad i obdiv Západu? Možná. Uh, opět ono kdyby! V tomto případě ale dokonale zdůvodněné!

Ano, pěkně se mi to píše, člověk bez politické zodpovědnosti, ani v armádě socialismu neposloužil, rok a půl života si ušetřil... Jenže, jsem jen občanek, ne politik, jehož náplň práce a zodpovědnost je poněkud jiná. Proč ale stále ten český bumerang neschopnosti postavit se na odpor z důvodů dokonale existenčních a morálních?

Kratičká mobilizace v roce 1938, demise ministrů podepsaná dr. Edvardem Benešem v roce 1948 a naposledy moskevský protokol nepodepsaný jen *jedním* z hrdinů Pražského jara! To, zdá se mi, vrhá stín na jiné výročí v tomto roce slavené... sto let ČSR, ČSSR, ČSFR, ČR a SR.

Zvláštní to bilance! Zbývá snad jenom jediná útěcha, a to že jsou země a národy, pro které dějiny země české jsou nedosažitelným vzorem. Je smutné konstatování, že takových míst je hodně a dokonce jich, jak se mi zdá, stále přibývá...

Od czexitu k bruxitu

Neviditelný pes 13. 9. 2018 Benjamin Kuras

Proč jsem od někdejšího názoru, že bychom měli vystoupit z EU, přešel k názoru, že EU je potřeba zbourat, přeorat a nastavit znovu jako asociaci svobodných států, bez Evropské komise, a hlavně bez těch desítek „direktorátů“ pro konkurenci, pro věci ekonomické a monetární, pro vnitřní trh a služby, pro zaměstnanost a sociální věci, pro spravedlnost, práva a občanství, pro průmysl a podnikatelství, pro správné tvary banánů, a kdovíčemu se ještě věnují všechny ty instituce zaměstnávající tisíce pijavic odsávajících peníze a energii evropským tvůrcům bohatství? Bezpečnostní úřad pro bezpečnost potravin. Komunitní úřad pro rozlišování rostlin. Sbor expertů na informací a komunikaci ve sféře zemědělství. Komise profesionálních zemědělských organizací. Výbor pro emancipaci venkova. Komise pro značkování evropského dědictví. Evropská asociace chutí a příchutí. Evropská federace obchodu sušeným ovocem, jedlými ořechy, konzervovaným ovocem a zeleninou, konzervovanými rybami, kořením a medem. To jen v potravinářství.

Kolik z nás ví, že na právech žen zase v Bruselu pilně pracují instituce, instituty a kvazinevládní agentury zvané Evropská unijní agentura pro základní práva, Evropský institut pro genderovou rovnoprávnost, Ženská informační centra, Ženy pro Evropu, Muži pro genderovou rovnoprávnost, Strategie pro rovnoprávnost mužů

a žen, Unijní index genderové rovnoprávnosti, z těch několika, které se mně podařilo z bludiště euroinstitucí namátkou vydlábnout? A že od té doby vznikají stále další pro takové či onaké genderové identifikace, pro regulace toho či onoho (nač si vzpomenete, to tam najdete), a příkazy a zákazy takových či onakých jednání, chování a postupů?

Ke změně názoru mě vedly dvě události, téměř souběžné: Jednak nekonečně se vlekoucí jednání Británie s nekonečně se vzpouzející a trestající Evropskou unií, o němž stále ještě, půlrok před vystoupením, nevíme, jak dopadne. Kromě jistoty, že EU přijde o 16% svého rozpočtu, na což reaguje nikoli racionálně snížením, nýbrž utopicky zvýšením rozpočtu a „posílením integrace“. A jednak Viktor Orbán, který jako první sloužící státník před dvěma roky přišel na nápad, že střední Evropa má povinnost celou Evropu probouzet a zachraňovat jednoduchou neposlušností vůči iracionálním nařízením z Bruselu. Kdo to tehdy pokládal za fantasmagorii, si k tomuto nápadu dnes může, kromě Visegrádské 4, přičíst Rakousko a hlavně Itálii. Ne vystoupit, ne reformovat, ale přeorat evropské instituce tak, aby přestaly Evropanům škodit, a zrušit ty, které nepřinášejí žádný užitek. Nahradit je dobrovolným sdružením svobodných států, bez zastřešujících diktátů nadstátních institucí. Ne „ pryč od Bruselu“, nýbrž „ pryč s Brusel“ . Ne czexit, nýbrž bruxit.

S tímto cílem teď Salvini přizývá všechny eurodisidentské politiky k jednotnému útoku na Brusel v blížících se europarlamentních volbách. K tomuto cíli by se měli přimknout všichni svobodomyšlní politici bez rozdílu stranického členství. A cílit celoevropsky, neboť v ohrožení je celá Evropa. My jsme to pověstné horní patro Titaniku, kde se ještě tančí, když už se celý potápí. Kdo si myslí, že se můžeme sami zachránit, jestliže nepomůžeme zachránit celý kontinent, spadl z Měsíce.

Mezitím je možné disent zrychlit, a to i v Česku, bez dalšího vyčkávání, jednoduchým vydáním dodatku ústavy, že zákony schválené národním parlamentem převažují nad regulacemi EU. A tak domácím parlamentem zablokovat každý příkaz Bruselu, který škodí, omezuje svobodu a tvořivost občanů. Takový dodatek by měl být naléhavou prioritou parlamentních jednání. A potřeboval by procitnutí politiků z utopie do reality.

Potřebujete-li k tomu navíc nějaký slogan, tak nabízím „Svobodné Česko v bezpečné Evropě“.

Hrobník Spojených států se dal do práce

Neviditelný pes 17. 9. 2018 *Vladimír Cícha*

Ten, kdo sleduje alespoň trochu světové dění, bude vědět, o kom je řeč. Prezident, který uvrhl zemi do rekordního umocnění již stávajícího zadlužení, do ostudného znevažování Ameriky nejen Afrikou, ale i západní Evropou svými projevy, názory a činy, zakuklený muslim netající se nepřátelstvím k bílým spoluobčanům, věrozhvěst všeho liberálně levicového marastu, teď jako krysa vylézající z díry vyrazil do nechutného tažení za odstranění prezidenta Donalda Trumpa vybaven drastickými nepřesnostmi, lží a otevřeným nepřátelstvím.

S nestoudností sobě vlastní zpochybňuje znamenité ekonomické úspěchy svého následovníka, a to zcela v rozporu s fakty a statistikami. Úděsné pak je, že dnes mnohá prokázaná lež, šířená nenávisť k Trumpovi soptícími demokraty a levicovými medii v čele se CNN mající dobré bidlo z kvetoucí politické správnosti, vysílají do světa tak často dokonale lži a polopravdy zaváté časem a nikdy už neprokazované, ale v mnohých myslích setrvávající. (Škoda jen, že jsem si všechny tyto Trumpovi připisované prohřešky, mnohdy sahající až k samému zločinu, nezapisoval, mohl bych teď být konkrétnější.)

B. H. Obama, na čas jaksi unavený, mlčící orátor, chápe se teď příležitosti dovléci další kládu nepravosti do cesty svému nástupci. Hrobník demokratických tradic, které udělaly Ameriku Amerikou, pojednou zapomněl na svá slova při lednové inauguraci, jimiž přál úspěch a zdar svému nástupci. Obávám se, že dopad jeho nekalé činnosti bude větší než ony tři poslední knihy – trapného pisáře Wolffa, zprofanovaného J. Comeyho a teď věhlasného strůjce pádu R. Nixona Boba

Woodwarda, název jeho knihy je Fear, tedy Strach – 450 stran sestavených z rozhovorů, deníkových záznamů a ve značně míře ze sdělení osob tajících svoje jméno.

A teď tedy Obama se postavil do čela hnutí, které má v prospěch demokratů v listopadu proměnit situaci v Kongresu a Senátu. Dokonce, jak lze soudit z onoho už téměř dva roky trvajících tažení proti prezidentovi, omílání již pošlých témat, vymyšlení dalších, k čemuž, bohužel, občas přispěje menší Trumpova neuváženost, tedy za této situace, jakou sotva prožili Trumpovi předchůdci v době svého funkčního období, listopadové volby budou mít nepochybně mnohem větší důležitost než všechny předchozí. Výsledek buď upevní postavení prezidenta, který podoben hrdinovi knihy Bílá velryba (Moby Dick) dosud odolává zlobě, nenávisti a lžím ve volbách poražených soupeřů, anebo bude smeten ne-li v čase krátkém, pak delším, pokud dosavadní jeho podpůrci podlehnou té kampani demokratů a levicových médií a budou, na což ovšem mají zákonné právo, volit dle svého, byť ovlivněného, ale svobodného rozhodnutí. Pro ten případ přesunutí moci ve prospěch demokratů, osobně se obávám zhroucení ekonomie... a bude za to viněn kdo? Přece Trump, není-liž pravda, pane Obamo? Statistika, fakta... víme přece, co dokázal Goebbels.

Myslím, že pro toho, kdo chce mít zasvěcený obraz o osobě, vlastnostech, chybách a úspěších amerického prezidenta, obraz zevrubný a nezatajující ani neomlouvající Trumpovy *chybné výkony* (termín B. Hrabala v jeho knihách), zmiňující se o všech těch aférách a událostech, jak proběhly tiskem a televizí, doporučuji knihu Conrada Blacka *D. Trump (president as no other... tedy president jako žádný jiný)*. Autor je historik a fundovaný žurnalista znalý světových poměrů. Sděluje čtenáři svoje, zkušeností značnou podpořené mínění, že pokud jde o amerického prezidenta, jeho činnost pozitivní snadno přesahuje jeho úlety a chyby.

Nezvratné důkazy o ruské vině

Neviditelný pes 19. 9. 2018 Tomáš Guttman

Dne 2. března přicestovali Alexandr Petrov a Ruslan Boširov, pravděpodobně pod krycím jménem, na londýnské letiště Gatwick z Moskvy linkou SU2588 ruské společnosti Aeroflot. Ubytovali se v hotelu City Stay Hotel ve východním Londýně. Následujícího dne se vlakem vydali do Salisbury, ležícího asi 145 kilometrů jihozápadně od Londýna, kam dorazili ve 14:25. Porozhlédli se a v 16:10 odjeli zpět do Londýna. V neděli 4. března vykonali stejnou cestu, přičemž v 8:05 ráno jeli opět metrem z Bow na stanici Waterloo a pokračovali vlakem do Salisbury. Bezpečnostní **kamery je zachytily v blízkosti domu Sergeje Skripala a policie se domnívá, že jeho dveře kontaminovali novičokem.** Později našla policie Skripala a jeho dceru v „extrémně vážném stavu“. Do Moskvy odletěla dvojice Rusů o půl jedenácté večer na palubě letu SU2585 společnosti Aeroflot.

V květnu vyšetřovatelé testovali vzorky odebrané v hotelovém pokoji dvou Rusů a zjistili kontaminaci novičokem v nízké koncentraci. Policie také vysvětlila, jak došlo k otravě Charlieho Rowleyho a jeho partnerky Dawn Sturgessové v červnu. Rowley daroval partnerce krabičku s lahvičkou, o níž si myslel, že obsahuje voňavku. Balení nalezené v kontejneru napodobovalo parfém značky Nina Ricci a lahvička obsahovala nervový jed. Charlie s pomocí chemiků přežil, ale Dawn na následky otravy zemřela.

Některé střípky v mozaice možná chybí, a Britové pochopitelně nezveřejnili všechna známá fakta, ale dvojice ruských turistů je obviněna ze spiknutí s cílem zavraždit 66letého Sergeje Skripala a jeho 33letou dceru Julii. Mluvčí Kremlu Dmitrij Peskov prohlásil za nepřijatelné jakkoli spojovat vedení Ruské federace s tím, co se stalo v Salisbury. Mluvčí ruského prezidenta Vladimíra Putina řekl, že je absurdní ony dva Rusy spojovat s akcí. Sám Putin 12. září řekl, že ruské úřady oba muže znají, jsou to podle něho „civilisté, žádní zločinci, samozřejmě, že jsme se podívali, co je to za lidi, a víme, kdo to je, našli jsme je, ujišťuji vás, že nic zvláštního nebo kriminálního v tom není.“ Putin oba muže následně vyzval, aby sami vystoupili ve sdělovacích prostředcích. Rusové obvinění z otravy Skripala prohlásili v ruské státní televizi 13. září, že byli v Británii na turistickém výletě a město Salisbury navštívili kvůli katedrále, ve městě byli jen hodinu, a protože zmokli, vrátili se do Londýna. Svou

přítomnost v době, kdy došlo k útoku, označili za neuvěřitelnou náhodu a od britské vlády očekávají omluvu, až budou dopadeni „skuteční traviči“. Muži uvedli, že jsou drobní podnikatelé, i když Petrov údajně pracuje také ve farmaceutické společnosti v sibiřském Tomsku. Do Británie letěli jako dva přátelé, i když v některých fázích předstírali, že se neznají, a náhodou měli pasy lišící se pouze poslední cifrou.

Britská vláda prohlásila, že si je jistá, že jde o důstojníky ruské vojenské zpravodajské služby GRU, kteří „v ulicích použili nesmírně toxickou, ilegální chemickou zbraň“. Podle britské premiérky Theresy Mayové šlo o operaci schválenou nejvyššími místy ruského státu; její závěry podpořily také Spojené státy, Německo a Francie. Mayová řekla, že působení GRU je „hrozbou pro všechny naše spojence a naše občany“. Mayová měla pravdu: v Salisbury se útočilo nejen na bezpečnost a suverenitu Británie, ale celého Západu včetně Česka. Moskva podíl na otravě popírá, stejně tak popírá tvrzení, že jména turistů nejsou pravá. Ministerstvo zahraničních věcí Ruska dalo najevo rozhořčení nad „naprosto nepřijatelným tónem“ britské premiérky a prohlásilo, že Londýn by měl upustit od „informačních manipulací a přejít ke vzájemné spolupráci“. Ruská reakce, a zvláště pak protest proti tónu a ne proti obsahu, je nešikovným přiznáním viny. Laboratorní testy mezinárodní Organizace pro zákaz chemických zbraní (OPCW) potvrdily závěry britských vyšetřovatelů, že šlo o otravu novičokem v obou salisburských případech.

Británie ústy náměstka ministra vnitra Bena Wallace prohlásila 5. září, že za útok nervovým jedem v Salisbury je přímo či nepřímo zodpovědný ruský prezident Vladimír Putin. Kreml jakýkoli podíl Ruska na útoku opět popřel. Každý z nás se musí rozhodnout, komu věřit, zda Rusům nebo Britům. Když byl v roce 1938 ubit sekýrkou Trockij, Rusové účast popírali; když byly v roce 1943 objeveny hroby s tisíci zastřelenými polskými důstojníky, Rusové vinu popírali; když v roce 1945 zmizel v Rusku Raul Wallenberg, Rusové účast popírali; když na bodnutí deštníkem zemřel v roce 1978 v Londýně bulharský emigrant, Rusové účast popírali; když na otravu poloniem zemřel v roce 2006 v Londýně uprchlý ruský agent Litviněnko, Rusové účast popírali. U všech těchto, stejně jako u mnoha dalších případů byli Rusové nakonec usvědčeni jako pachatelé nebo se sami přiznali. Například jed do deštníku dodal bulharským agentům sovětský generál KGB Oleg Kalugin (Sudoplatov, str. 282), přičemž jed pocházel z laboratoře na vývoj biologických zbraní LAB X, ze stejné laboratoře, v níž byl usmrcen v roce 1947 Wallenberg – buď smrtící injekcí, anebo v jejich pokusné plynové komoře – podle vzpomínek Pavla Sudoplatova, spolupracovníka Beriji a velitele akce proti Trockému (Sudoplatov, str. 270). Je známa ruská mstivost vůči přeběhlíkům, vždyť uprchlí agenti byli likvidováni i po desítkách let (Mitrokhin, např. str. 478), a za Stalina byli zabíjeni nejlepší agenti pouze podezřelí z úmyslu přeběhnout. Dokonce i sovětsí váleční zajatci navrátilivší se z německého zajetí byli bráni jako přeběhlíci a z 1,8 miliónů jich bylo 1,5 miliónů posláno do pracovních táborů (Anton Beevor, str. 423). Není lehké vysvětlit, jak může v případě novičoku někdo věřit Rusům, ale kupodivu lze takové důvěřivce nalézt i mezi našimi kolegy.

Například Pavel Kopecký se v nedávné úvaze na Psu domnívá, že Britové se otrávením Skripala snažili odvést pozornost od problémů s brexitem. Autor se zdá zaslepen nenávistí k Západu a Spojeným státům a rozhořčení Západu nad použitím nervových látek proti lidem dává do uvozovek jako „tzv. humanismus“. Jiný kolega na Psu, Andor Šándor, připouští možnost, že Rusové v Salisbury útok provedli, ale není spokojen s kvalitou snímků podezřelých mužů; zdá se mu také zvláštní, že se našly stopy novičoku (kdyby se nenašly, též by to asi považoval za zvláštní), a zdá se mu podivné, že Charlie Rowley daroval lahvičku s parfémem své přítelkyni Dawn Sturgessové „až při vhodné příležitosti“. Šándor věří, že Theresa Mayová má vše ve své zemi pod kontrolou stejně jako Kim v Koreji, ale Putin prý ne – takže může být v kauze Skripal nevinný. Hlavním autorovým argumentem je: „Já tomu prostě nevěřím.“ Opakovaně říká: „Chybějí mi údaje, tak abychom tomu příběhu mohli věřit.“ Každý čtenář, který zná Šándorovu normalizační minulost (*A. Šándor byl vojákem z povolání – pozn. red.*), čte: „Chybějí mi údaje, tak aby tomu příběhu mohl komunistka věřit.“ Jiný náš kolega, Václav Vlk St., píše na Psu: „Momentálně je jedno, kdo skutečně chtěl vraždit. Byl to nějaký neumětel, protože zkusit zavraždit někoho novičokem, aby to oběť přežila, je skoro umění.“ Věta prozrazuje, že autor chápe, kdo je pachatelem, a že se snaží vinu nějak rozmazat. Jde na to špatně, protože neví, že u jedu vždy záleží na dávce, takže například cyankáli nemusí nutně člověka zabít,

když je ho méně než 200 mg. Zabít nervovou látkou a zůstat sám nezraněn nemusí být jednoduché a rád bych vidět pana Vlka, jak Skřípala zabíjí, když mu to připadá tak jednoduché. Na jedné straně je sice jedno, kdo je pachatelem, a na druhé straně je autorovi jasné, že zavraždit dva Rusy nařídila Theresa Mayová, aby „zamaskovala malér s brexitem“. Zdá se ironické, že po tak absurdním obvinění autor kritizuje „příbblé politické komentáře“ (jiných autorů) a nařiká nad „nevzdělaností a neschopností nad věcmi uvažovat“ (u jiných autorů).

Pochybovači o ruské účasti v použití nervových jedů proti obyvatelům Británie nechápou rozdíl mezi západní a východní civilizací, jako by žili v jiném světě. Jejich oblíbená otázka „Komu to slouží“ (cui bono) okamžitě připomíná staré Rudé právo, stejně jako jejich dialektika a úplná odtrženost od západní logiky a morálky. Tito lidé věří – anebo předstírají, že věří – tomu, že ministerská předsedkyně Británie by uvažovala o zabití člověka jen proto, aby odvrátila pozornost od brexitu. Jak by jí to pomohlo? Chtěla zabít člověka, který pracuje pro Británii? A klidně by zabila i jeho dceru? Ohrozila by náhodně kolemjdoucí Angličany včetně dětí? Ohrozila by svou kariéru nesmyslnou vraždou? Nebála by se, že by jí po navržení takové akce nechala britská tajná služba hospitalizovat jako duševně nemocnou? A kdyby se k takové akci tajná služba M16 rozhodla, provedla by jí tak diletantsky, že by přiotrávila policistu, zanechala lahvičku a otráвила další náhodné lidi? Myslí to naši kolegové vážně?

Pochybovači o nadřazenosti západní kultury nad východní nechápou, že ať jsou západní politici jakkoli bezcharakterní, není pro ně myslitelné zabíjet vlastní občany z tak nesmyslného důvodu, jako je „odvést pozornost od brexitu“, a že by takový politik pro takovou akci nemohl najít podporu u nikoho. Zklamání nad tápáním západních elit by nás nemělo vést k zavírání očí před východní zločinností. Vždyť marxismus a levičáctví přichází z východu a má jeho podporu. Například rodina Angely Merkelové byla spjata s východoněmeckou Stasi a v čele NATO stojí bývalý komunista Jens Stoltenberg. Lidé by měli využít zbytků demokracie na Západě na potlačení své destruktivní levice a ne rezignovat a přimykát se k Rusku a Číně. Mimochodem, bez valného zájmu Západu byly v tomto roce v Číně na mnoha místech obrazy Ježíše zaměněny za obrazy presidenta Si Ťin-pchinga. Pravoslaví v Rusku nás však uklidnit nemůže, neboť v jeho čele stojí nejbohatší člověk planety všech dob, bývalý agent KGB Vladimír Putin.

Ruská duše nezná racionalitu. Tomáš Masaryk popsal v rozhovoru s Čapkem ruskou svévoli na episodě, v níž ruský voják praví zajatci: „Když budu chtít, tak tě podříznu, a když nebudu chtít tak ne.“ Lidé s proruskými sentimenty nevidí rozdíly mezi kulturami a nesmyslně promítají takové chaotické vlastnosti do západních politiků. Otrava občanů na britské půdě samozřejmě nic dobrého Rusku nepřinesla, ale to neznamená, že tuto akci Rusko nezorganizovalo; vyvraždění celého velení sovětské armády vlastními lidmi před začátkem světové války také Rusku neposloužilo. Ruští politikové prostě racionálně nejednají – a obhájci Ruska racionálně neargumentují. Rusko je sice slabší, než byl Sovětský svaz, ale jeho totalita a podlounost zůstávají pro Západ velkým nebezpečím, obzvláště v době, kdy je Západ podlomen domácí levicí a nastupujícím islámem.

Východní rusko-čínský typ násilí a chaosu je rafinovanější než jižní arabsko-africký typ, ale oba jsou nebezpečné pro západní civilizaci. Kompas morálky a racionality by nás měl držet v bezpečné vzdálenosti od jižního i od východního typu barbarství.

Maďarští kacíři a síla memu

Neviditelný pes 25. 9. 2018 *Benjamin Kuras*

„Pero je mocnější než meč,“ napsal v polovině 19. století dnes už zapomenutý anglický dramatik Edward Bulwer-Lytton. V této jeho formě se téměř příslovím stala idea tradující se z rozličné škály historických zdrojů, od Euripida a Bible přes Shakespeara a Jeffersona po Napoleona. Znamená toto: osamělí spisovatelé, filosofové, dramatici a žurnalisté mohou ovlivnit vývoj dějin víc, než mohutné vyzbrojené armády. Je to proto, že bez jejich schopností analyzovat problémy své doby, sledovat trendy a z nich předvídat události a vymýšlet možná řešení, by

armády nevěděly zač, proč a proti komu bojovat. V jedné z takovýchto civilizačních krizí, kdy „meče“ potřebují „pera“, aby věděly, co je potřeba bránit a před čím, se nacházíme teď.

Když jsem před nějakými už dvaceti lety varoval, že Evropská unie se mění v totalitní nadstát, měli mě všichni za blázna. Bylo to proto, že tehdy ještě uměla hrát hru na demokracii. Dnes už se ani neobtěžuje ji předstírat. Trestním tažením na maďarské kacíře se konečně před zraky všech vidomých odkryla jako nestydatá diktatura odhodlaná odstranit z Evropy veškeré zbytky národní a občanské svobody a nastolit jednonázorovost utopického pokrokářství zamlžující realitu a mrzačící rozum.

Když jsem před čtyřmi lety poprvé vyslovil v rozhlase názor, že islám představuje v současné době největší hrozbu západní civilizaci, ČRo zanedlouho za toto (a podobná rčení od několika jiných) zrušil jeden z nejzajímavějších pořadů analyzujících historický kontext současné krize.

Když jsem se před pěti lety snažil vysvětlit, že migrační toky – jak jim říká Lisabonská smlouva – nejsou imigrace, nýbrž kolonizace, nadávali mně do xenofobů, i když jsem jim vysvětlil ten rozdíl. Imigrace se přizpůsobuje hostitelskému národu, kolonizace si jej přizpůsobuje sobě.

Když jsem před čtyřmi lety doporučoval přimknutí k V4, ozývaly se hlasy, abych neblbnul, že od těch východních buranů se nemáme co učit. Když jsem před dvěma lety upozornil na Orbána jako nového politika churchillovského stylu, odhodlaného bránit skutečné evropské hodnoty, mysleli si všichni, že si dělám srandu. Jeden známý umělec-podnikatel to v přátelské debatě se mnou komentoval jako „co nás ti Maďaři mají co poučovat o migraci, vždyť jsou to přivandrovalci z asijských stepí“.

Když jsem se snažil vysvětlit, že prožitý komunismus dává Středoevropanům očkování proti přichozí nové totalitě, kterou vnímá, jak ji Západ vnímat nedovede, a tím tedy má vůči Západu závazek varovatele a zachránce, říkali mi, abych už s komunismem neotravoval.

Všechny tyto moje tehdejší bláznivé nápady, někdy až doslovně, zazněly na demonstraci za Maďarsko před maďarským velvyslanectvím z úst politiků téměř celého spektra, kromě snad jen Kalousků a Zelených. Mnohé od lidí, kteří ještě před pár lety mysleli jinak. S vysvětlením a výzvou, že můžeme mít na leccos odlišné názory, ale zásadní principy svobody musíme bránit všichni stejně.

Pobaveně jsem sledoval, kdy někdo konečně řekne, kde to poprvé četl. A že dodá, tohle je citát z Kurase, kniha ta a ta. Nedočkal jsem se, a ač to může znít paradoxně, mám z toho větší radost, než kdyby mně všichni platili copyright. Tím se totiž tyhle někdejší blázniviny povýšily z citátů na memy.

Mem je pojem, který vymyslel biolog Richard Dawkins a znamená ideu, která napadla - tedy jako nějaký virus zaútočila - lidskou mysl tak nepostřehnutelně, že se stala jejím vlastním nápadem. Pak se stává nakažlivá a přeskakuje z mysli do mysli, jako samozřejmost. A už nikdo nepátrá, kde se vzala a od koho se jí nakazil. Nepotřebuje žádného autora, protože vychází logicky z hromadně přijímané samozřejmosti. Tam teprve něčí myšlenka dokáže měnit svět. Teprve tam je slovo mocnější než meč.

Takovým memem, který vytvořil dnešní sebevražednou krizi, je víra, že západní civilizace je kořenem všeho zla a je na čase, aby za ně pykala a nejraději aby zmizela. Z toho dovozené další memy jsou třeba to, že si musíme vozit mladé silné Afričany, aby na nás vydělávali, protože neplodíme. Za ten zlý kolonialismus jim to ostatně dlužíme. Nebo že islám je stejně abrahámovské náboženství jako judaismus a křesťanství – které beztak ztrácí smysl. Nebo že nacionalismus je kořenem všech agresí, proto musí evropské národy splynout v jeden nadnárod. Nebo že EU zachránila mír v Evropě, a musíme jí proto nadosmrti být vděční a poslušní.

Tento mem je tak silný, a hlodá mozky už několika generacím, že stále hypnotizuje většinu lidí v západní Evropě, a čím jsou vzdělanější, tím jim jsou silněji nakaženi. Jenže my jsme proti němu konečně našli odvahu píchnout si anti-mem, jímž je návrat ke zdravému rozumu. Jestli jsem k jeho nákaze v českém vědomí svým dlouholetým psaním přispěl, přeju vám všem, aby vaši mysl dlouho neopouštěl a šířil se dál.

Zemřel bývalý komunistický špion Bittman

Své hříchy se snažil napravit padesát let Neviditelný pes 25. 09. 18 Igor Lukeš
V naprostém klidu, jak si to přál a naplánoval, odešel z tohoto světa Ladislav Bittman (1931–2018), bývalý komunistický špion, který se později v emigraci snažil své dřívější hříchy napravit. Zemřel uprostřed noci na úterý 18. září v ateliéru, který si dlouhá léta najímal ve svém milovaném Rockportu ve státě Massachusetts na atlantickém pobřeží Spojených států. Když umíral, jeho dokonale uklizené malířské studio stále ještě vonělo prací a čerstvými barvami pláten, která právě dokončil.

Larry – pod tím jménem jsem ho znal – dokázal svým úsměvem rozsvítit každé prostředí. I během svých zdravotních krizí se na svou situaci díval s humorem. Co se ho týkalo, bral se stoickým klidem. Svěho života si vážil, ale blížící se konec mu nebyl důvodem k sebelítosti, a už vůbec ne panice. I v těch nejhorších chvílích se zajímal víc o lidi okolo než o sebe.

Část svého života strávil ve zpravodajském prostředí plném klamu a přetvářky. A přestože pracoval pod různými falešnými jmény a legendami, vždy věděl, kým je. Po sovětské okupaci Československa rezolutně z československé rozvědky odešel a přitloukl svůj prapor na stožár křížníku Amerika. S ním se plavil celý zbytek svého života a nikdy se nepodíval zpět. Potkal jsem dost lidí, kteří jako Larry během studené války přešli z jedné strany na druhou. Většinou se jim ale nepodařilo osvobodit se od minulosti. On to dokázal.

Ideologické procitnutí

Ladislav Bittman se narodil v Praze v lednu 1931. Jednou z jeho prvních vzpomínek z dětství bylo, že se v roce 1939 s rodiči dívali na pochodující jednotky wehrmachtu. Válka, nacismus a rodinné komunistické prostředí ho už v dětství nasměrovaly do leva. Je to stěží pochopitelné, ale Larry vstoupil do KSČ už v roce 1946, když mu bylo patnáct.

Pak šlo všechno bolševicky ráz na ráz. Larry se hned po studiích v roce 1954 stal důstojníkem I. správy SNB, rozvědky. Měl kancelář v krásné budově u Vltavy, kterou rytířskému řádu křížovníků s červenou hvězdou nejprve zabavilo gestapo, pak v roce 1950 komunističtí špioni. Larry byl mladý a věřil v marxismus. A v rozvědce zažil své první ideologické procitnutí. Jeho nadřízení v soukromí mluvili skoro jako liberální demokraté západního stylu. Dokázali se smát nejen svým politickým šéfům, kteří špionáži nerozuměli. Uměli si dělat legraci i z tajemníků KSČ, stejně jako z komunistické ideologie. Když ale nastala nějaká oficiální chvíle, dokázali si bleskurychle nasadit masku členů strany.

Larrymu chvíli trvalo, než pochopil, že úspěšní profesionálové pracovali na I. správě z toho prostého důvodu, že je špionáž vzrušovala. Když se plánovala zpravodajská akce, ideologie šla stranou. Vzpomínal, jak na začátku kariéry zamíchal oficiální stranické učení do operačního plánu. Jeden z jeho nadřízených se mu hned otevřeně vysmál jako „zideologizovanému dítěti“.

Po prvních pochybnostech okolo maďarské revoluce v roce 1956 rychle následovaly další. A od začátku 60. let se začal Larry na své postavení ve světě dívat velmi kriticky. Zásadní změna nastala v srpnu roku 1961, kdy východní Němci začali stavět berlínskou zeď. Larry byl v tu dobu v Berlíně. S kolegou se smutně dívali na překotně pracující zedníky pod dohledem východoněmecké armády. Oba si tehdy řekli, že se z komunistické myšlenky, již se v mládí upsali, stal dokonalý kriminál.

V tu dobu už celý sovětský blok zaostával za svým západním rivalem. Svou produktivitu stále měřil pomocí tun uhlí, barelů nafty, počtu tanků a divizí. Ve všem ostatním, a hlavně elektronice, komunisté daleko zaostávali. Českoslovenští špioni, jedni z mála občanů, kteří mohli cestovat, si to bolestně uvědomovali.

V roce 1964 se Larry stal zástupcem náčelníka odboru aktivních opatření. A brzo uspěl s notoricky známou akcí Neptun. Ale cesta k dalšímu povýšení vedla přes studium ve škole KGB v Moskvě, a tam se Larrymu nechtělo. Bylo mu stále jasnější, že komunismus je neomluvitelně krutý, ale i nesmyslný. Pochopil, že je to krvavá cesta k neexistujícímu cíli.

Jeho úloha pod diplomatickým krytím na velvyslanectví ve Vídni, kam přijel v roce 1966, byla od počátku složitá, zejména protože musel před novináři vysvětlovat střelbu pohraniční stráže na prchající občany. Když do Prahy přijely v srpnu ruské

tanky, pohár přetekl. Larry veřejně vystoupil s ostrou kritikou okupace a tím si zavřel cestu zpět.

Emigrace

Začátkem září 1968 už byl v Bavorsku, kde čekal na signál od amerických zpravodajců a letenku do Spojených států. Jeho výslechy trvaly téměř rok. O několik let později vystoupil jako svědek před komisí amerického Kongresu, kde vysvětlil podstatu komunistických operací proti zemím svobodného světa. Znormalizované Československo ho za to odsoudilo k trestu smrti.

Začátkem 70. let se Larry seznámil s děkanem fakulty žurnalistiky na Boston University. Ten mu v roce 1972 nabídl místo a Larry se v průběhu let stal odborníkem na mezinárodní komunikace a dezinformace. Vydal celou řadu knih, které byly přeloženy do několika jazyků. V 80. letech založil Centrum pro studium dezinformací, které sehrálo důležitou roli v chápání americko-sovětských vztahů před koncem studené války. Jeho úctyhodnou akademickou kariéru přerušila srdeční příhoda v roce 1996, po níž odešel do důchodu.

To nejlepší nakonec

To nejlepší nakonec

A teď se stal v Larryho životě zázrak. Nečekaně zjistil, že je velmi dobrým malířem. Svě obrazy jednak velkoryse rozdával přátelům, ale též prodával, často ve prospěch charitativních organizací. (Majetek nebo peníze ho nikdy nezajímaly.) Mám pocit, že to byla jeho třetí kariéra, v níž se naplnil.

Svět si bude Larryho dál pamatovat jako bývalého komunistického špiona, který pochopil, že stojí na špatné straně. V téhle profesi se ale cítil téměř celých 14 let nejistý a nakonec ji opustil za cenu trestu smrti. Svou akademickou kariéru, která trvala 24 let, miloval. Mimo jiné i proto, že několik jeho studentů dosáhlo na nejvyšší mety ve světě americké žurnalistiky. Myslím si ale, že sám sebe našel až ve své třetí – umělecké – profesi.

V roce 1985 mi řekl, že v I. správě udělal mnoho věcí, na které není pyšný, a že se od té doby chová tak, aby je napravil. Od srpna 1968 do září 2018 na tom skutečně pracoval bez přestání a svůj dluh bohatě splatil.

Autor je Bittmanův bývalý kolega z Bostonské univerzity.

Břímě a selhání bílého muže

Neviditelný pes 27. 9. 2018 *Luděk Frýbort*

To jsme celí my: věříme – nebo si spíš namlouváme –, že každý problém je řešitelný, jen to vzít za ten správný konec. Nejsme ochotni si připustit, že mohou být i patálie nemající žádného konce, za něž by se dalo vzít, jakou je například rychle postupující vybydlování této naší nenaufouknuté planety, některých jejích částí pak obzvláště. Abych dlouho nechodil kolem horké kaše: nakynul počet světového obyvatelstva od roku 1950 z 2,53 miliard k dnešním 7,6 miliardám (!) a raději nevěděť, jak a k čemu chce kynout dál. Přičemž má svět bílého muže, smím-li se vyjádřit tak rasisticky, na zmíněném kynutí jen minimální podíl; téměř celý ten děsivý přebytek připadá na země zvané ohleduplně rozvojovými, třebaže je obtížno určit v čem má spočívat ta rozvojovost, ne-li v oné apokalyptické množivosti. Mistrem světa té disciplíny je pak Afrika, nakynuvší od výše uvedeného roku 1950 z ještě jakž takž únosných 230 milionů duší k dnešní 1,260 miliardě, neboli na pětiapůlnásobek. Když k tomu připočteme neschopnost domorodých vlád v každém ohledu vyjma korupce a vytváření konfliktů, nelze se diviti, že kdo dvě nohy má, hledí zmizet z afrického blázince přes moře do Evropy. To dovedu pochopit, taky bych zdrhal z takového Senegalu (a daly by se vyjmenovat i zmatkářštější státy-pastáty), až by se mi za patama prášilo. Jenže: jsme povinni přijímat populační přebytky? Nést následky něčí blažené nevědomosti, myšlení nepřesahujícího z jednoho dne na druhý?

Nu, nejsme. Naložil si bílý muž ten ranec obtíží na hřbet dobrovolně, v blahém domnění, že koná cosi záslužného; že odděliv skývu z bochníku své zámožnosti ve prospěch chudých a znevýhodněných národů světa, pomáhá jim k vzestupu mezi

nechudé a výhodám se těšící. A ono to nevyšlo. Po více než půlstoletí samého pomáhání a rozvojových dárek rozdávání už můžeme konstatovat, netkví-li růžové brýle na nosech našich příliš pevně, že to bylo, jest a pravděpodobně i bude houby platné. Že kdo se z louže bídy a zaostalosti za vlastní límec nevytáhl, nepomůže mu z ní nikdo, ledaže si sám v blátě nohavice omáchá. Jsou prostě hodnoty nepřenositelné jako předvídatost, schopnost poučit se z vlastních chyb, chápání dneška jako přípravy na zítřek a popozítřek i hromada dalších, v mentalitě rozvojových etnik tou mírou neobsažených. Vzešly ze zcela určitých podmínek; kde jich není, darmo je uvažovat o přiblížení zóny nouze a zmatků k zóně prosperity a jakés takés předvídatelnosti. Toho nechme, každý takový pokus je jen plýtvání prostředky a energií. Bílý muž učiní nejlépe, nebude-li se do afrických záležitostí motat; už tak nadělal dosti znamenitý malér svou dobře míněnou snahou o vymýcení chorob a zvýšení průměrného věku obyvatelstva, což, jak již zmíněno, mělo za následek nakynutí jeho počtu na pětiapůlnásobek v krátkém časovém úseku necelých sedmdesáti let.

Ale co se stalo, nedá se odestát. Teď spíš jak v té motanici dál, aby se nám z dobrých předsevzetí zase nevyklubaly průšvihy. Kolik pošetilostí a mylných předpokladů pustil bílý muž z pytle dějin, by vydalo na knihu, my si však všimněme jednoho jak hloupého, tak i pokryteckého. Ať jsem třeba kamenován, ale dovolím si zaodporovat zposvátnělé tézi o rovnosti veškerého lidstva po všech rovnoběžkách a polednicích. Nikdy, pravím, nikdy nebylo žádné rovnosti mezi lidmi, není a být nemůže; už proto ne, že jako jednotlivci ani společnosti lidské, co jich tento kropenatý svět hostí, si nejsou a nemohou být rovny. Nestalo se náhodou, že úspěch a zámožnost, byť ne pro všechny věky zaručená, se zkoncentrovaly do těch jeho částí, kde je obyčejem předvídatá starost o zítřek, ani že nevymýtelná chudoba a chaos jsou domovem tam, kde je pravidlem blažené přezívání ze dne na den, tudíž především v Africe. Co s tím?

Obávám se, že asi už nic. Opratě toho vozíku pustil bílý muž z rukou v domnění, že vzdává se přímého dohledu na africké kmeny a etnika, činí zadost ideálu lidské svobody. Mýlil se strašlivě. Jest otázka, zda by bílý muž býval dokázal předejít bezuzdnému množení oněch etnik, i kdyby si kontrolu nad nimi zachoval; alespoň by však měl jakous takous možnost jejich počínání regulovat. Mohl by krom jiného podpořit rodiny s menším počtem dětí, aby do nejzapadlejší chýše v africkém buši proniklo poznání že deseti- i vícečetné dětské houfy se jednoduše nevyplácejí, a třebaže bych výchovně prostředky v tamním prostředí nepřeceňoval, také v tomto směru se možná dalo něčeho dosáhnout.

Jenže bílý muž se vyvlékl ze své zodpovědnosti. Pravda, neprodělal na tom; on ten kolonialismus nebyl tak výdělečný podnik, jak se někdy má za to, což je zjevné z toho, že teprve po propuštění afrických národů do suverenity někdejší koloniální mocnosti nebývale zezámožněly. Jako ostatně celý Západ; kolonie představovaly spíš železnou kouli na jeho noze, než aby z nich kdovíjak těžil. Ledáže proběhlo propuštění do suverenity až příliš horempádem, v krátkém časovém rozmezí na přelomu let padesátých a šedesátých, bez předchozí přípravy, což nemohlo dobře dopadnout a také nedopadlo. Bylť černý kontinent až do půle minulého století sbírkou lépe či hůř spravovaných kolonií, žádné ale tak mizerně, kam až to domydlila naprostá většina afrických zemí poté, co jejich lid svrhl koloniální járho. No, dokonáno jest. Bílý muž sklízí, co zasel: chaotický příval utečenců z rozpadlých a polorozpadlých států Afriky od severu k jihu, kdysi více či méně prosperujících, dobře či méně dobře spravovaných kolonií, vždy ale lépe a rozumněji, než co se rozprostřelo po slavném osvobození. Snad se z toho bílý muž poučí, byť i s křížkem po funuse. *Není možné, aby někdo konal zlo, leda když zamýšlí dobro*, pravil již svatý Tomáš Akvinský, což by si měl zapsat za uši každý, kdo se hotoví k páchání všelijakých dober, ve vztahu k neevropským společnostem tohoto jankovitého světa zejména.

To bělochů je břímě, to dávná jejich mzda, od těch jimž neseš dobro, jen zášť, jen úhona, a pokřik těch, jež zvolna uvádíš k světlu dne: „Chcem zpátky k nevolnictví a k egyptské své tmě!“ píše básník britského impéria Rudyard Kipling a, nač ani on sám nepomyslel, pokřik západních krasoduchů, velících zvát úspěchy své civilizace zločinem a návrat k různým egyptským tmám osvobozením. Nu, nechme je křičet. Nejde o víc než o přechodnou módu, jakých bylo a ještě bude habaděj, neboť poučitelnost nenáleží bezpodmínečně k vlastnostem bílého muže.

A teď se do mě můžete pustit, korektní duchové. Nazvěte mě rasistou a bílým šovinistou, jestli vám to dělá dobře. Běhám po světě už osm desíletí a půlku devátého; a neuniklo mi, že se na něm vyskytují všelijaká plemena lidská, lišící se od sebe nejen zbarvením pokožky – ta okolnost se přehání neúměrně významu – nýbrž i rozličnými nadáními a nenadáními, větší či menší mírou schopností v tom či onom oboru. Sám... no, jaký jsem se narodil, takový jsem; a jestli jsem z dopuštění božího přišel na svět v podobě a s vlastnostmi bílého muže, nepokládám to za nic, zač by mi bylo třeba se hanbit či omlouvat. Spíš si dovolím kousek hrdosti, kterážto je-li dovolena všem ostatním, nevím proč bychom si ji měli odpírat zrovna my bílí barbaři, jak nás titulují tamhle v Číně. Což ovšem není rasismus, ó nikoliv. Hanebník, kdo by si něco takového pomyslel, jak stojí na jednom podvazku.

Sestup a pád jednoho království

Neviditelný pes 1. 10. 2018 *Luděk Frýbort*

Bylo jednou jedno království. Vládl mu osvícený panovník jménem Záhír Šáh, snaživší se o modernizaci a snad i demokratizaci své zaostalé země, a nikoli bez úspěchu. I bývalo by bylo vše v pořádku, kdyby si mocný severní soused nevzal do hlavy, že musí vnutit svou samospásnou víru všem zemím a národům ve svém dosahu; českému člověku, majícímu se zmíněným sousedem také svou zkušenost, zajisté netřeba dlouze vysvětlovat, kdo jím je míněn.

Tak se stalo, že v roce 1973 jistý Mohammed Daúd Chán za vydatné podpory severního souseda svrhl krále a vyhlásil republiku. To by ještě nebylo nic mimořádného; víra, že republika je cosi mnohem pokrokovějšího než nějaká zatuchlá monarchie, je už od století devatenáctého hojně rozšířená a nevyhasne tak hned. Avšak mocnému sousedu nebylo pokroku pořádku ještě dost. O pět let později svrhl pokrokového Daúda Chána ještě mnohem pokrokovější Núr Mohammad Tarakí, nastoliv teď už nepokrytě komunisticky orientovanou Demokratickou Republiku; je mimochodem hodno pozoru, jak až podnes nejbrutálnější tyranové a samovládci neváhají ověnit svou zotročenou zemi přídomkem „demokratický“. Což by mocnému sousedu snad bývalo mohlo stačit, ale nestačilo; v prosinci roku 1979 se rozhodl udělat v té vrtošivé zemi himlhergotsakra už jednou pořádek sám, když na všelijaké ty chány nebylo spolehnutí. Jeho ozbrojené síly překročivše hraniční řeku do ní namaširovaly a začaly dělat, jak již předesláno, pořádek.

Jenže, jenže. I vládcové nejmocnějších říší by si měli sakramentsky rozmyslet, než někde začnou dělat pořádek dle vlastních představ. Lze počítat s tím, že co se líbí jim, nemusí se líbit domorodcům; a započne mazec. Tak i... ať už konečně tu zemi pojmenují... v Afghánistánu. Kdo flintu měl, vzal ji do rukou, kdo neměl, dodal mu ji Američan, imperialista, a už se to mydlilo. Nikoli neúspěšně, dlužno zdůraznit. Afghánští mudžahídové (odvozeno od slova *džihád* = svatá válka) zatápěli mocnému severnímu sousedu s takovou vehemencí, že po deseti letech pokusů o pacifikaci oné nepoddajné končiny sklopili rudí maršálové uši a s ostudou odtáhli přes tutéž hraniční řeku, přes níž s takovým sebevědomím přitáhli. I mohlo se zdát, že je těch patálií slávabohu konec.

Jenže, jenže. Z lahvičky jednou nerozmyslně vypuštěného džina do ní zpátky nastrkati jest obtížno, ne-li nemožno. Vítězstvím nad sovětskými maršály narostl afghánským mudžahídům náramně hřebínek; a nemajíce najednou žádného nepřítele, s nímž by se mohli řezat, začali se řezat mezi sebou. A řezou se a řezou až do dnů těchto, nic nejsou platné rady a domluvy západních státníků, nic nejsou platné mírové sbory vysílané k utišení těch rumrejchů, zrovna nedávno se tři čeští chlapi z Afghánistánu v dřevěném kabátě do vlasti vrátili... co s tím, u všech džinů a šajtánů? Je ještě nějaké co s tím?

No, třeba by i bylo. Nevysílat do té z řetězu utržené země sem tam nějakého vojáčka, jenž nota bene nesmí použít zbraně, leda v sebeobraně a i to aby si ještě rádně rozmyslel, nechce-li mít na krku soudní tahanice, nýbrž pár divizí, obsadit ji a postavit pod správu západních mocností na dobu neurčitou, pakli ne na věky věkoucí. Což ovšem je recept v této jemnocitné době naprosto nepoužitelný, i nezbyvá než mávnout rukou, chcete se řezat, řežte se, jméno Prorokovo budiž velebeno. Jakáž

pomoc, udělal se nám na mapě zase jeden *failed state*, jak se říká po anglicku, česky a jadrněji stát nadobro rozpadlý, kterému už nepomůže Bůh ani ďábel.

A už to tak zůstane, lze předpovědět bez obav, že by nás budoucnost usvědčila z omylu. Trvá-li někde pranice pět, maximálně deset let, je ještě naděje, že až se zneprátelené strany dosyta vydovádějí, může se utrápená země vrátit k jakémus takémus normálu. Je-li tento mezní limit překročen, už je po nadějích, už se stačila vytvořit bratrstva hrdinů z povolání, o jakých napsal otec českého dějepisce František Palacký (maje ovšem na mysli bratrstva husitská a jejich bědný zánik v bitvě u Lipan): *všecken svůj věk na vojnách ztrávil, aniž naděje byla, aby pod řádem a právem živi býti mohli, takže kdyby živi zůstati měli, království v pokoji nikoliby státi nemohlo.*

Přesně tak, otče Palacký. Ledaže v těch afghánských patáliích nejsou v dohledu žádné Lipany, aby učinily konec věčným a beznadějným rvačkám; i není jiného řešení než... neplést se do nich. Nedomýšlet se, že je v našich silách do nich nějak podstatněji zasáhnout, či spíš v silách by snad bylo za předpokladu, že bychom byli ochotni věčně věkův hrát roli drába s lískovkou. Jelikož k tomu ochotni nejsme a beztak by ten pytel blech nepochytil nejen dráb s lískovkou, nýbrž ani Prorok sám, pak jen... oddělit se. Nezaplétat se do smyček, každým pokusem o uvolnění tím víc se utahujících. Nanejvýš dohlédnout, aby ten afghánský blázelec nepřesáhl do okolních zemí, a i to je asi přílišný požadavek pro civilizaci oddanou ideji míru za každou cenu, i kdyby mělo všechno skončit v troskách a bídě, jak už tak míry za každou cenu zpravidla končívají.

A hledět si svého. Podaří-li se nám udržet slušnou míru prosperity a udržet na uzdě taková i onaká bratrstva – neboť ani Západ není té metly nikterak prost –, co by se také ráda prala a nesvářila ne snad pro pravdu Alláhovu, ale třeba skrze šťastnější zítřky, spravedlivější světy a podobné chiméry, mohou z toho těžit i národy Blízkého východu, byť i nepřímě. Pakli ještě nepřekročily práh, za nímž není návratu, což ostatně platí i pro nás, abychom si o sobě moc nedomejšleli.

Trump mezi diplomaty a diktátory

Neviditelný pes 2. 10. 2018 Tomáš Guttman

I na Valném shromáždění OSN mluvil tak, že mu normální člověk dobře rozuměl

Téměř všechny sdělovací prostředky světa, stejně jako tzv. kulturní elity Trumpa zesměšňují nebo zlehčují. Od začátku byl odpůrci označován za zmateného a nevypočitatelného člověka bez jasného programu. Nezaujatého pozorovatele však od počátku Trumpovy kandidatury a jeho presidentování musela překvapit konzistentnost nejen jeho názorů, ale i jeho jednání. Nepamatují státníka, který by mluvil jasněji o svých plánech a méně diplomatickou řečí než Trump, jehož plány by šly přímočařeji na kořen problémů a který by navíc své plány realizoval a své sliby plnil. Pravdu měl Trump, když hlášky médií a elit označoval za fake news.

Již po krátkém období své vlády, a na vzdory nesčetným sabotážím ze strany svých nepřátel i spojenců, se Trump může pochlubit nevidanými úspěchy jak v ekonomii, tak při upevňování amerického postavení ve světě. Na úterním Valném shromáždění OSN svými úspěchy začal a bez pokrytecké skromnosti posluchačům sdělil, že během méně než dvou let v Bílém domě dosáhla jeho administrativa více úspěchů než jakákoli jiná vláda v historii země. Oponenti v publiku z řad evropských sarkastiků se posměšně smáli, ale Trump publikum odzbrojil svým klidným a upřímným údivem: „Takovou reakci jsem nečekal, ale budiž“, za který se mu dostalo potlesku. Fakt je, že burza je nyní na své nejvyšší historické hodnotě, zatímco nezaměstnanost menšin je na své nejnižší historické hodnotě. Trump prosadil největší daňovou reformu a snížení daní snad v celé americké historii. Byla posílena bezpečnost na neklidné mexické hranici a americká armáda dostala rekordní finanční příspěvek. Podle pravdy řekl Trump, že Spojené státy jsou dnes silnější, bezpečnější a bohatší, než byly, když nastoupil do úřadu, a správně poznamenal, že je to v zájmu nejen Američanů, ale celého světa, s čímž mnozí levicovní filosofové či proruští dialektikové nebudou souhlasit. Kdo zná historii

minulých sta let, ví, že to byly hlavně Spojené státy, které přispěly k vítězství v první světové, druhé světové a i ve studené válce.

Trump říká to, co si normální západní člověk sice myslí, ale ne vždy si to troufá říci, jelikož takový názor neslyší z úst běžného úlisného diplomata nebo jiného příslušníka tzv. kulturní elity. Trump řekl, že nekontrolovaná migrace je hrozbou pro suverenitu státu, že pašování lidí je nehumánní a vede k vytváření kriminálních sítí, surových gangů a k přísunu drog. Pouze dobře chráněná hranice může udržet řád a prosperitu. Trumpovo prohlášení na Valném shromáždění lze vnímat i jako reakci na snahu přerozdělovat migranty v Evropě: „My uznáváme právo každého národa v tomto sále na svou vlastní imigrační politiku v souladu se svými národními zájmy, a od ostatních zemí žádáme, aby respektovaly naše právo na totéž... To je jeden z důvodů, proč se Spojené státy nestanou účastníkem nové Globální dohody o migraci (Global Compact on Migration). O migraci by nemělo rozhodovat mezinárodní těleso, které není zodpovědné našim občanům.“ Trump dále řekl, že citlivá politika vůči migrantům zahrnuje jejich umístování co nejbliž jejich zemi, aby se mohli co nejsnadněji vrátit a účastnit se obnovy své země. Nad tím by se měli zamyslet čeští vyhledávači syrských sirotků. Jediným dlouhodobým řešením migrační krize je podle Trumpa v pomoci lidem budovat nadějnější budoucnost ve vlastních zemích a „make their countries great again“. Od amerického prezidenta nejde o plané žvanění, neboť Spojené státy jsou nejtědřejším světovým poskytovatelem finančních darů.

Ohledně americké štědrosti Trump poznamenal, že Spojené státy jsou sice největším dárcem, ale málokdo dá něco jim, přičemž měl na mysli nejen Evropu, která se nechá od Ameriky zadarmo chránit, ale i různé „humanitární“ organizace přijímající zcela samozřejmě od Ameriky peníze, přičemž systematicky Ameriku zostouzejí. Trump se distancoval od Rady pro lidská práva při OSN a od Mezinárodního trestního soudu, které kryjí teroristy a pravidelně odsuzují Spojené státy a jejich spojence. Legračním příkladem je palestinský prezident Abu Mazen, který sice nazval Trumpa „synem psa“, ale urazil se, když Trump zastavil tok stovek milionů dolarů, z nichž velká část končila na Mazenově osobním kontě a na kontech dalších teroristů. Trump nyní řekl, že pomoc dostanou pouze ti, kteří Ameriku respektují, a zároveň vyzval spřátelené státy, aby si začaly přispívat samy na svou obranu. Samozřejmě jde o logické jednání, ale celé generace předchozích politiků, už od Hitlerovy doby, si nechávaly plivat od různých diktátorů do obličeje a přitom se zdvořile tvářily a diplomaticky žvatlaly. Trump se nekompromisně vyjádřil o iránské diktatuře a řekl, že režim, který skanduje „smrt Americe“, nesmí získat rakety s jadernými hlavicemi.

Zajímavá se mi zdála Trumpova zmínka o „americké politice zásadového realismu“, v souladu s níž se prý Amerika již nenechá svázat „starými dogmaty, zdiskreditovanými ideologiemi a takzvanými experty, kteří se stále znovu a znovu po celá léta mýlí. Trump se zmínil o dvou miliónech ekonomických uprchlíků z dříve bohaté Venezuely, kterou zničil socialismus, a neodpustil si poznámku, že úplně všude, kde zkusili socialismus či komunismus, nastalo utrpení, korupce a rozpad. Špatní experti jsou podle Trumpa též odpovědní za nesymetrické podmínky a nespravedlivý obchod Ameriky s jinými státy. Mnohé státy zneužily americké otevřenosti a používaly nekalé obchodní praktiky, což podle Trumpa vedlo k ročnímu deficitu 800 miliard dolarů, ztrátě tří milionů pracovních míst a zavření 60 000 podniků v Americe poté, co se Čína připojila ke Světové obchodní organizaci. I nejostřejší kritiku pronášel Trump klidným hlasem a dost zdvořile. Řekl například, že i když cítí velkou úctu a náklonnost ke svému příteli, čínskému prezidentu Si, Amerika nedovolí, aby její podniky byly podváděny.

Také svou upřímnou a otevřenou kritičností jak k protivníkům, tak ke spojencům se Trump liší od běžných hladkých politiků. Například napadl zcela nevybíravě producenty ropy sdružené v organizaci OPEC, přestože v ní jsou i američtí spojenci. Řekl: „OPEC a národy sdružené v OPEC oškubávají jako vždy ostatní svět... my chráníme mnoho z těchto národů, a to za nic, a oni nás pak využívají a zvyšují nám ceny ropy... žádáme, aby ceny snížily a začaly samy přispívat ke své obraně.“ Trump napadl i evropské spojence, jmenovitě Německo, protože se stávají zranitelnými k vydírání a zavražďování, když se spoléhají jen na ruskou energii.

Nejdůležitější pro současnou situaci mně však připadá Trumpova doktrína patriotismu a lpění na národní suverenitě. Řekl: „Nikdy nepředáme americkou suverenitu nějaké nezvolené globální byrokracii, která se nemusí nikomu zodpovídat... Americe

vládnou Američané. Odmítáme ideologii globalismu a přijímáme doktrínu patriotismu.“ Zástupcům mnoha národů na Valném shromáždění řekl, že každý je emisarem zvláštní kultury a hodnot, které činí každou zemi jedinečnou. Proto Amerika vždy zvolí nezávislost a spolupráci před globální nadvládou a kontrolou. Trump má podle mě pravdu v tom, že pestrost různých kultur bude před zmizením spíše zachována tím, že budou kultury v míru žít jedna vedle druhé, než když budou divoce míchány tak, jak to podporují aktivisté nuceného multikulturalismu. Trump poeticky srovnal soubor národů k nádhernému souhvězdí, v němž každá hvězda září svým zvláštním světlem. Lze pochopit, že po nesmyslné první světové válce byli všichni idealisté rozhodnutí zrušit nacionální šovinismus, ale po socialistických pokusech o zrušení národů se kyvadlo vrací zpět. Patriotismus nemusí obsahovat nacionální nenávisť. Patriot se snadněji domluví s patriotem z jiného státu než s ideologem usilujícím o zničení vlastní země. Heslo „Patrioti všech zemí, spojte se“ mně nepřipadá paradoxní.

Na závěr svého projevu se Trump pokusil shrnout americké krédo: „V Americe věříme v majestát svobody a v důstojnost individua. Věříme v samovládu a ve vládu zákona. Ceníme si kultury, která udržuje naši svobodu, kultury vybudované na silné rodině, hluboké víře a pevné nezávislosti. Oslavujeme naše hrdiny a ceníme si našich tradic a nade vše milujeme naši zemi.“ Politicky korektní Američané by samozřejmě s tímto krédem ze zásady nesouhlasili, ale Trump je u moci a jim nezbyvá než kout pikle a skřípat zuby.

Snaží se o světovou revoluci

Neviditelný pes 3. 10. 2018 *Pavel Chrastina*

Premiér Andrej Babiš razí politiku „ani jednoho migranta“; nenechal se zviklat ani během návštěvy Itálie či Německa. Podle něj máme pomáhat přímo v ohrožených oblastech. Je jeho postoj v pořádku, nebo to se svou neústupností přehání?

Nemyslím, že by přeháněl. Odpor domácího obyvatelstva k Bruselům řízené muslimské imigraci do Evropy je podle opakovaných průzkumů více než sedmdesátiprocentní a tento stav trvá. Naopak, dokázal formulovat odpověď, s níž si ani unijní šéfové dost dobře nevědí rady. Stručně řečeno, pomáhat chceme a nakonec už pomáháme, ale tak, aby to mělo nějaký smysl a aby to v budoucnu neohrozilo bezpečnost našich občanů. To je podle mne vrcholně rozumné a mělo by to být všeobecně přijatelné řešení. Zdá se, že premiér přestal být tou „neřízenou střelou“, za kterou jsem ho těsně po parlamentních volbách žertem považoval. Pokud zůstane v těchto otázkách i v budoucnu konzistentní, bude tím správným člověkem, kterého na tomto místě naléhavě potřebujeme.

Neústupnost předsedy vlády se projevila i v reakci na požadavek europoslankyně Michaely Šojdrové z KDU-ČSL, aby česká vláda přijala padesát syrských sirotků, chlapců ve věku 12 až 17 let, z uprchlických táborů v Řecku. Říkáme tímto postojem celému světu, že jsme nelidští, kráčíme dobrovolně do izolace a opovržení, a na tuhle hloupou a buranskou politiku těžce doplatíme, jak tvrdí Miroslav Kalousek?

Ten požadavek na přijetí padesáti nebohých sirotů je především požadavkem vedení Unie. Já si pamatuji, že věta „No a co by vám to udělalo, přijmout jen padesát uprchlíků?“ zazněla poprvé z úst německé kanclérky na závěr Babišovy státní návštěvy v Berlíně. Je zajímavé, že Šojdrová přišla zhruba o týden později s podezřele stejným číslem 50. Tvrdí-li dnes, že padesát sirotků chtěla přijmout už dávno, půjde nejspíš jen o zastírací manévr. Ale kdo ví, možná, že to celé opravdu vymyslela ona sama a paní kanclérka na to jen potěšeně kývla.

A vůbec, celá tato událost mi připadá jako další vlna citového vydírání našich lidí, když ta první z roku 2015 selhala. Jen je tentokrát připravena rafinovaněji a pečlivěji. Děti a navíc sirotci, to jeden opravdu zaslží. V této souvislosti je však dobré připomenout, že jsme někdy v roce 2016 viděli autentické video, na kterém se podobné „děti“ učí střílet z kalašnikovů.

Andrej Babiš to opravdu nemá lehké. Nedávno musel rázně uvést na pravou míru překroucená tvrzení europoslankyně Šojdové, že dal k přijetí sirotků faktický souhlas. Opakoval tedy znovu, že naše vláda je ochotna se o padesát syrských nedorostlých uprchlíků postarat, ale pouze tak, že si je bude moci sama prověřit a vybrat. On je totiž rozdíl mezi slovy „přijmout“ a „postarat se“. A také dodal, že potom bude možné jim postavit třeba i celé ubytovací zařízení, ovšem mimo naše území, nejlépe v některé bezpečné zemi jejich vlastní kultury, jako je Jordánsko nebo Libanon.

Tím vším říkáme světu jen to, že máme v hlavách myslící mozky a neplatí na nás ani „levicově liberální“ propaganda, ani pečlivě připravovaná citová vydírání.

A o Kalouskovi se mi raději ani nezmiňujte, voliči ho přece už dávno odsunuli do sféry „zapomnění“. V Parlamentu sedí s odřenýma ušima jen díky několika podivně získaným hlasům, které ho posunuly na poslední chvíli těsně nad pětiprocentní hranici.

V době, kdy migrační vlna do Evropy přece jen opadla, začíná v Německu téma migrace nabírat na intenzitě. Zabitím pětatřicetiletého Němce v Chemnitzu došla obyčejným občanům trpělivost s migranty a následovaly masové demonstrace. Na té vlně se svezl i ministr vnitra Horst Seehofer, který prohlásil, že migrace je matkou všech problémů. Jak vnímáte aktuální situaci nejen v Sasku, ale i v celém Německu? A jak se může promítnout i do ostatních evropských zemí?

Migrační vlna opadnout musela. Kdyby ten příliv pokračoval v tempu let 2015 a 2016, došlo by k občanské válce příliš brzy, a to si strůjci celého islamizačního plánu nepřejí. Riskovali by, že by celý projekt mohl skončit také jejich rychlou a konečnou porážkou. Jejich taktikou je nechat domácí obyvatele, aby si na všechny negativní důsledky islamizace – násobně zvýšená běžná kriminalita, teroristické vraždy civilistů, neochota příchozích k asimilaci, prapodivné choroby a tak dále – po nějakém čase zvykli a začali brát ono nové zlo za cosi „vývojově“ nevyhnutelného. Teprve potom má rychle dojít k dalším masivním vlnám. Organizátoři imigrace samozřejmě nechtějí čekat, až se dosavadní muslimská populace podle demografů sama namnoží. Nesmíme přehlédnout, že tohle všechno je další pokus o celkovou změnu světa, tentokrát podle představ reinkarnovaných marxistů a superbohatých globalizátorů, kterým tento způsob globalizace zcela zvráceně vyhovuje. Nejde tedy o nic menšího než o zcela nový pokus o světovou revoluci, a žádná revoluce nepočítá s dlouhým čekáním.

Je příznačné, že k těm masivním protestům dochází ve východní části Německa?

Chemnitz je jen špičkou ledovce; v Německu to vře už déle. Němci v západních spolkových zemích mají tu smůlu, že je neomarxisté psychologicky zpracovávali už dlouhé desítky let před masovým nájezdem tzv. uprchlíků. Nakonec, jedna z největších světových neomarxistických líhni se jmenuje „Frankfurtská škola“. Obyvatelé východních spolkových zemí jsou na tom po nedávné zkušenosti s komunistickou diktaturou přibližně stejně jako my. Ještě mají zachovanou schopnost nazývat věci pravými jmény a také pozvednout svůj hlas, když se děje něco, co by se dít nemělo. Německá „hlavní média“ úmyslně popisovala demonstrace v Chemnitzu úplně jinak, než jak ve skutečnosti proběhly, a policie, světe div se, našla příslušné důkazy. Šlo o účast najatých provokatérů a záměrně upravená videa. Ministru vnitra pak nezbylo, než prohlásit to, co prohlásil, aby si zachovat tvář.

Nevím přesně, jaký bezprostřední dopad mají nedávné události v Německu na západní členské státy Unie. O tom se zde dozvídáme jen okrajově. Něco možná říká zjištění, že protimigrační a vlastenecká politická uskupení postupně posilují a pro-bruselští socialisté ztrácejí. Víím ale jistě, že vražda v Chemnitzu občany zemí Visegrádské čtyřky v jejich odmítání islámské imigrace ještě více utvrzuje. A pak je už jen na voličích, aby ke stejnému postoji přiměli také své politické reprezentanty. A ti by měli pečlivě zvážit, jak se nakonec zapíše do dějin svého národa, protože každý národ má vedle svých hrdinů také své zrádce.

V této souvislosti se zmiňuje i role médií a poukazuje se na to, že sdělovací prostředky, které trvají na promigrační politice, ztrácejí důvěryhodnost. Někteří pozorovatelé naopak tvrdí, že česká média tuto otázku přehánějí. Jak tedy

hodnotit náš způsob informování veřejnosti v tomto směru a trend zpráv za hranicemi?

Takové sdělovací prostředky začaly ztrácet důvěryhodnost už dávno. Klesala už v časech kampaně za vstup do Unie a pokračovalo to během křečovitě agitace pro přijetí tzv. Lisabonské smlouvy. Jenže tehdy ještě nebyl všem úplně jasný pravý důvod poklesu, ten se ukázal až později.

Pokusím se to vysvětlit odbočkou ke skutečnému obrazu dnešního politického spektra. Na jedné straně sedí probruselští levicoví liberálové, kteří islamizaci podporují, a na druhé národovci a vlastenci, kteří islamizaci odmítají. Neznamená to, že by odpůrci islamizace byli nutně protiunijní. Mnohým by stačila reforma unijního vedení a vrácení rozhodovacích pravidel do demokratičtější podoby platné za časů tzv. Maastrichtské smlouvy. O odchodu z Unie by uvažovali až tehdy, kdyby se reforma nepodařila.

Pojďme zpět k médiím. Naše hlavní sdělovací prostředky, zejména ty veřejnoprávní, byly od začátku islamizačního tažení převážně na straně „levicově liberálního“ neomarxistického pohledu na svět. Pokud dávaly prostor druhé straně, bylo to jen v případech naprosté nevyhnutelnosti. Vzpomínáte na způsob, jakým Česká televize komentovala Trumpovy prezidentské volby, a na jejich následnou vágní omluvu? Jiný příklad: ČRo Plus, pokud cituje ze zahraničních zdrojů, jsou to převážně New York Times, Washington Post, Wall Street Journal, britský Guardian, nebo také CNN International. Občas i katarská vládní televize Al-Jazeera. Kdo z běžných posluchačů ví, že tohle jsou všechno vůdčí bašty žurnalistického marxistického „levicového liberalismu“? Pak ať se nikdo nediví, že česká tzv. hlavní a zejména veřejnoprávní média opravdu ztrácejí na důvěryhodnosti.

Václav Klaus mladší navrhuje omezit mazání tzv. nenávistných příspěvků na sociálních sítích, chce z toho vyjmout přímé výzvy ke genocidě a násilí. K mazání příspěvků dochází i proto, že má někdo protiimigrační názory. Je mazání příspěvků v tomto světle logický trend, nebo jde o cenzuru? Jsou vhodné snahy o regulaci soukromé firmy Facebook?

Nestačím se divit. Tak jsme ještě v demokracii, nebo už žijeme v diktatuře? Jak může být cenzura „logickým“ trendem v demokracii, která ústavně zaručuje svobodu slova? Takový trend se přece vyskytuje jen v diktaturách. Něco jiného je spáchat trestný čin. Ten ale máme už dávno přesně definován několika paragrafy zákona. Mazání nepohodlných příspěvků má vést ke strachu, má vyvolat autocenzuru a pozvolna zavádět kýženou „politickou korektnost“, na kterou si u nás naštěstí příliš nepotrpíme.

Václav Klaus junior měl už mnoho dobrých nápadů. A nejenom ve školství. Držím palce, ať mu jeho návrh kolegové v Parlamentu opět nezašoupnou nenápadně pod koberec. Kdyby se snad náhodou stal někdy předsedou ODS, mohl bych jít tuto stranu opět s klidným svědomím volit.

Andrej Babiš se jednoznačně postavil za Viktora Orbána, proti jehož Maďarsku má Evropská komise z pověření Evropského parlamentu zahájit řízení kvůli „pošlapávání evropských hodnot, omezování svobody tisku, nezávislosti soudů a občanské aktivity“. Je správné, že EU vůči Maďarsku takto zasahuje, a neměl by být český premiér při jeho podpoře zdrženlivější?

Neměl, protože dnes je to Polsko a Maďarsko, a zítra to možná budeme my. Je to názorný příklad toho, jak se bruselská pseudodemokracie stále otevřeněji zvrhává na diktaturu. Oni totiž v Bruselu rádi zapominají, že v demokracii svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého. Už dnes se k nám chovají jako k neposlušným provinciím, aniž by si uvědomili, že k tomuhle nikdy od nikoho nedostali žádný mandát. Přesně v tomto smyslu jsou bruselská obvinění Maďarska a nakonec i Polska šikovně překroucená. A divil bych se, kdyby se tyto dva hrdé národy nakonec pokorně vzdaly svých nedotknutelných práv na svobodný život, suverenitu a národní svěbytnost.

A vůbec, co jsou to „evropské hodnoty“ v pojetí Bruselu? Kdyby si dal někdo práci a sepsal seznam těch „hodnot“, vsadím se, že by vznikl útlý spisek asi tak na úrovni Marxova a Engelsova „Komunistického manifestu“, který spatřil světlo světa, jestli se nepletu, v roce 1848. Ovšem nezapomeňte, kolik zla ten spisek později ve světě napáchal a kolik milionů životů má na svědomí.

Bývalý prezident Václav Klaus v rozhovoru pro Český rozhlas zmínil, že Evropská unie je zlo a čím dříve dojde k fatální transformaci ve funkční demokratický orgán, tím lépe. Prý by EU potřebovala sametovou revoluci typu Československa z roku 1989. Je ale možné Evropskou unii zásadně transformovat?

Prezident Václav Klaus je, přes veškerou kritiku některých jeho minulých činů, nesporně moudrý a vzdělaný muž, jehož státnický význam, jak to často bývá, zřejmě oceníme až později. Do unijního pseudodemokratického mechanismu viděl velmi dobře, protože byl patrně jedním z mála, kteří si pět set stran návrhu tzv. Lisabonské smlouvy pečlivě pročetli od první do poslední stránky.

Tím, že dlouho odmítal připojit k té smlouvě svůj ratifikační podpis, si vysloužil můj obdiv. Bohužel, až dlouho po tom, kdy už bylo dávno po všem. Teprve později jsem pochopil, že to bylo gesto vlastence, kterému je národní suverenita nade vše. Nakonec ho diktátoři přiskřípli, oni to umí, a už několikrát nám to v našich dějinách předvedli. Ale nechme toho, tohle je práce pro budoucí historiky.

Stran jeho vyjádření o nezbytné transformaci EU dodám jedině. Václav Klaus má pravdu. A jestli k tomu vůbec někdy dojde, to záleží především na každém z nás. Bez nadsázky.

Otázky kladl Jiří Hroník, PL, 27. 9. 2018

Ilegální imigrace skončí za dva měsíce

Neviditelný pes 4. 10. 2018 *Benjamin Kuras*

Vážně. Ale netěšte se. Nebude to proto, že Salvini a Orbán přesvědčili Merkelovou, Macrona, Junckera, Mogheriniovou a Avramopulose, že je na čase zavřít přístup do Evropy a o migranty pečovat mimo evropské území. Bude to proto, že ilegální se promění v „legální“. Jako kdybyste nelegální krádež proměnili na krádež legální, a tudíž nekrádež, tím, že byste vydali zákon, že krást se smí a okradený nemá právo protestovat. Tím, že se něco nemravného legalizuje, se to sice stává legální, ale zůstává to nemravné. Není to tak dávno, co platil zákon, že Žid nesmí do kavárny, a že naopak se smí pálit Židy v peci. Nebo že se smí okrást statkáře a řemeslníky, ale že se proti tomu nesmí protestovat.

Jeden takový zákon má vstoupit v platnost v prosinci, a to globálně. Jeho autorem je OSN a jmenuje se „Globální pakt o bezpečné, řízené a pravidelné migraci“. To je ten, co se tak nenápadně podepisoval v Marakéši, prý proto, že v něm vlastně o nic nejde, neboť je nezávazný, říkali nám tehdy naši signatáři. Tento zákon ustavuje migraci jako základní lidské právo a přijímání migrantů a péči o ni jako povinnost všech západních zemí, evropských na prvním místě. Zopakujme si to: migraci z jakýchkoli důvodů, ne už jen uprchlictví před genocidou nebo perzekucí. Jediní Evropané, kteří jej v Marakéši prokoukli a (spolu se Spojenými státy) odmítli podepsat, byli Maďaři. Proto také na ně EU vyhlásila trestné tažení jako na kacíře v naději, že se i oni podvolí. Všem signatářským zemím tento pakt znemožní migraci odmítat, bránit se proti ní, nebo jí odeprít péči a finanční podporu. Otevře to stavidla „migračním tokům“ (jak jim ráda říká Lisabonská smlouva) bez omezení počtů a bez časového limitu. Člověk nemusí mít IQ Alberta Einsteina, aby pochopil, že tím se blíží zrychleným tempem konec civilizace – a nelze to už jinak nazvat.

Bylo by zajímavé vyzkoušet, zda tento pakt skutečně platí globálně. Teda jako rozhodnout se emigrovat do Saúdské Arábie, která předsedá komisi OSN pro lidská práva a má nádherné, málo využitě pláže. A žádat tam okamžité pohodlné ubytování, stravu podle naší chuti, víno a pivo podle našich tradic, aby děvčata nechali chodit v kraťasech a s nahými rameny podle našich tradic, na pláži v bikinách podle našich tradic a stavět si tam kostely a synagogy podle našich tradic. Jestliže zjistíme, že tímto směrem to neplatí, nemůže si to říkat „globální“. Takže už jen na základě tohoto faktu to musíme ještě pět minut před temnou půlnocí zastavit jako neglobální. Neboť zákon, který neplatí stejně pro každého na našem globu, si nemůže říkat globální.

Jak temná tato půlnoc bude, jestliže pakt nezastavíme, by zde vydalo na několik stránek vysvětlování. To za mě už udělali do faktických podrobností, detailů implementace a nevyhnutelných následků autoři webstránky spolku zvaného ČSR (Čest, Svoboda, Respekt), která pakt analyzuje do děsivých podrobností a na kterou vás tímto přehazuji: csr.mojehrdost.cz

Pošlete to virálně dál, a přemýšlejte ještě na poslední chvíli, koho ve svém obvodu volit.

Hrozba pro naši zemi

Neviditelný pes 6. 10. 2018 *Jiří Weigl*

Zametou-li dnes s Velkou Británií, budou zametat brzy i s námi

Ve většině komentářů, které se v našich médiích v poslední době objevily na téma brexitu, dominuje škodolibé zadostiučinění z problémů, v nichž se potácí nešťastná britská premiérka Mayová, a nadšení nad jednotným a tvrdým postojem EU vůči Británii. To, jak s Mayovou vyběhli evropští lídři na summitu v Salzburgu, bylo přece prostě skvělé. Britové si brexit vylížou do poslední kapky a jisté prý není ani zachování územní celistvosti Velké Británie. Tak praví zajímavý hlas našeho mediálního mainstreamu.

Ne že by si matná britská premiérka nezasloužila kritiku za svůj málo racionální postup, ale v této fázi krize kolem brexitu jde přece z našeho hlediska o něco úplně jiného. Česká republika jako malá členská země, která si právě v těchto dnech připomíná sté výročí své státní suverenity, nemůže mít zájem na tom, aby bruselští mocipáni tvrdě zametli s neposlušnou Británií a exemplárně ji za vzdorné lpění na národních zájmech potrestali. Naopak, uspějí-li, potom moc bruselského centra trestat členské země se brzy obrátí proti nám. V našem nejvlastnějším zájmu je, aby brexit proběhl co nejhladčeji, aby Británie měla co nejméně problémů a aby pokračovalo maximum možné spolupráce na té nejvyšší úrovni. Viníkem krize přece není Británie, ale politika těch, kteří doposud EU vedli a vedou, a jejich nerealistické snahy. Velká většina Čechů s touto politikou není spokojena rovněž. Měli bychom požadovat její přehodnocení a volání jejích nositelů k odpovědnosti, nikoliv se s nimi solidarizovat a dělat jim stafáž k tomu, aby se snažili svou neschopnost a politický bankrot, kterým brexit skutečně je, kamuflovat sváděním viny na hloupé Brity, „fake news“, ruskou propagandu, Putina atd.

Pokračování EU v dosavadním kursu charakterizovaném snahou o maximální oslabování národních států a další centralizaci moci a rozhodování v Bruselu je hrozbou pro naši zemi. Čeští občané nehlasovali pro vstup do EU proto, že by považovali naši státní suverenitu za omyl a chtěli se stát znovu provincií nového impéria, jemuž vládnou cizinci. Proto také upřímně slavíme stoleté výročí republiky. Málokdo je chápe jako derniéru, ale dnešní bruselská politika smysl této naší oslavované státnosti nevidí. Je to pouze nepřijemná překážka na velké pokrokové cestě k jednotnému lidstvu a kontinentální vládě. Brexit je první otevřené fiasko této politiky. Je povinností české zahraniční politiky využít jej pro české zájmy v EU, a těmi v žádném případě není potrestání Británie a utužení moci těch, kteří EU dnes vedou.

Církevní restituce jako zrcadlo

Neviditelný pes 10. 10. 2018 *Dan Drápal*

Ač nerad, musím na začátek zopakovat, že jsem už počátkem devadesátých let vyzýval všechny církve, aby o restituce neusilovaly, a že Církev Křesťanská, společenství, jejímž jsem členem a v jistém smyslu slova zakladatelem, nikdy o finanční podporu od státu neusilovala, a to z principu. Musím to uvést, aby bylo naprosto jasné, že si nepřihřívám nějakou vlastní polívčičku.

Kromě toho jsem přesvědčen, že síla kterékoli církve či náboženské společnosti je dána v první řadě tím, kolik podpory, v tomto případě podpory finanční, se jí dostává od jejích členů. Tato síla tedy není dána tím, co daná církev zdědila po předcích, ani

tím, kolik má lesů a polností, ani tím, jak dobře či špatně podniká. Ostatně soudím, že je mnohem lepší, když církev nepodniká vůbec, ale když podnikají její jednotliví členové, kteří ji pak ze svého zisku podporují. Jinak řečeno, když je hospodaření církve zcela odděleno od hospodaření různých firem.

Vnitřní síla té či oné církve tedy nebude určena výsledkem sporů o restituce, či – nyní – sporů o jejich dodatečné zdanění. Výsledek sporů o restituce ale silně ovlivní právní prostředí v naší republice. Snaha o zdanění církevních restitucí je totiž flagrantním porušením již uzavřených smluv, což je těžká rána právnímu státu.

I ti, kdo usilují o toto dodatečné zdanění, jsou si vědomi toho, že jde o protiústavní krok a že Ústavní soud tento krok nejspíše odmítne. Jinými slovy, i navrhovatelé tohoto kroku jsou si vědomi jeho protiprávnosti.

To, že na proticírkevní vlně surfují komunisté, je více méně samozřejmost. Nemají dostatek studu, aby si uvědomili, že právě oni by měli mlčet, protože jejich předkové – a u těch starších i oni sami – zničili životy mnoha křesťanů a silně uškodili této zemi, když řadu schopných lidí nepustili na studia, případně donutili k emigraci. Komunisté nemají sebemenší morální právo se k restitucím vyjadřovat, ale všichni víme, o koho jde, takže nás jejich jednání a postoje nemohou překvapit.

Proticírkevních nálad se snaží využít i ANO, SPD, velká část ČSSD i prezident Miloš Zeman. Pokud jim jejich snahy vyjdou, neublíží tolik církvi, jako spíše této zemi. Církev tu existuje dva tisíce let a vždy se jí dařilo spíše v situaci pronásledování než v situaci státní podpory. Ti, kdo podporují snahu o zdanění církevních restitucí, především vydávají určité svědectví o svém pojetí práva a o dodržování smluv. Nastavují sami sobě zrcadlo. Když nyní ublíží církvi, leckdo jim zatleská. Jenže právní stát buď je, nebo není. A není-li, může být příště postížena jiná menšina, než jsou dnešní církve.

Soudím, že ti křesťané, kteří volili SPD, ANO nebo Miloše Zemana, by se měli probudit. Demontáž právního státu nakonec ublíží všem. Dnes je nad slunce jasnější, kdo je s touto demontáží srozuměn. A počítejme s tím, že množina těch, kdo jsou pro zdanění církevních restitucí, bude patrně více méně shodná s množinou těch, komu nebude vadit, když čínské žadatele o asyl pošleme zpět do země, kde je čeká šikana, věznění, a v některých případech patrně i smrt.

Jako zabít ptáčka

Neviditelný pes 11. 10. 2018 Roman Joch

Když žena obviní muže z pokusu o znásilnění, není to ještě důkaz. Platí to i v případě soudce Kavanaugh

Americký Senát už neměl jinou čestnou možnost než schválit Kavanaugha soudcem Nejvyššího soudu USA. Alternativou by byl mediální lynč a (úspěšný) atentát na osobní reputaci. Bez důkazů.

Proč už neměl jinou čestnou možnost? Podívejte se na film *Jako zabít ptáčka*. Natočen v roce 1962, Oscara dostal rok poté. Hlavního hrdinu hraje Gregory Peck. Příběh? V třicátých letech, na americkém rasistickém Jihu, kde panuje segregace, (bílá) žena obviní (černého) muže, že se jí pokusil znásilnit. Atticus Finch, právník, jehož hraje Peck, její výpověď rozbije. Jaký asi verdikt vynese čistě bílá porota? No, jaký asi... Obvinění rovná se důkazu...

To hlavní sdělení filmu je antirasistické. Ale tím druhým hlavním sdělením je: obvinění nerovná se důkaz. Když žena obviní muže z pokusu o znásilnění, to ještě není důkaz.

Svědky nepotvrzené obvinění

Soudce Brett Kavanaugh pracoval pro federální vládu posledních dvacet let. FBI ho šestkrát prověřovala, zda v minulosti neměl nějaký diskvalifikující škraloup... FBI nic nenašla. Prezident Trump jej v létě nominoval na soudce Nejvyššího soudu. Týden před hlasováním jej opoziční demokratická senátorka obvinila, že má svědectví ženy, která tvrdí, že se jí pokusil v opilosti znásilnit.

Dnes profesorka Fordová, psychologka, uvedla, že kdysi sedmnáctiletý Kavanaugh, když jí bylo patnáct, (před šestatřiceti lety) se jí pokusil znásilnit. Lidé jako já, kteří souhlasí s pravicí a americkými republikány, ale „nemusí“ Trumpa, zpozorněli. Může

mít pravdu... Pak druhá žena řekla, že když už byl na univerzitě, se před ní odhalil... Pak třetí žena tvrdila, že když jemu bylo patnáct, šestnáct let, a jí devatenáct, dvacet let, opakovaně chodila na party, kde on drogoval dívky, aby byly hromadně znásilňovány... Nechme stranou otázku, proč dospělá žena chodí na středoškolské party. Nechme stranou otázku, proč tento zločin tehdy neoznámila. A nechme stranou otázku, proč demokraté v Senátu tuto absurdní story vzali vážně...

To bylo to poslední stéblo slámy, které zlomilo hřbet osla či velblouda. Výpověď paní profesorky Fordové byla věrohodná a každý, kdo viděl její výpověď před Senátem, musel věřit, že někdo se ji kdysi pokusil znásilnit. Jen není jisté, zda Kavanaugh. Uvedla 4 (slovy čtyři) svědky, kteří tam tehdy měli být. Ani jeden (slovy nula) její výpověď nepotvrdil.

To, že „svědectví“ třetí ženy (organizování hromadného znásilňování) vzali demokratičtí senátoři vážně, „nevydýchal“ republikánský senátor Lindsey Graham.

Muži a vdané ženy vs. ženy svobodné, bezdětné

Kdo je to Lindsey Graham? Jedna třetina trojice „three Amigos“, neboli „tři kámošů“. On, dále zesnulý senátor John McCain a bývalý demokratický senátor Joe Lieberman (kandidát na viceprezidenta v roce 2000) mají tu společnou věc, že v zahraniční politice jsou jestřábi. Nechtějí, aby Amerika válku (jakoukoli) prohrála. Leč v politice domácí jsou (v případě McCaina byli) těmi největšími stoupenci kompromisů. McCain a Graham u republikánů byli v domácí politice na levém okraji své strany, Lieberman na pravém té své. Jsou (byli) pro amnestii nelegálním latinskoamerickým imigrantům (proto ta hispánská přezdívka).

Graham to nevydržel. V emotivním projevu v senátním výboru (poté, co pod přísahou vypovídali prof. Fordová a soudce Kavanaugh), zřejmě nejlepším v jeho politické kariéře, řekl tu prostou pravdu, že celé tažení proti Kavanaughovi je prázdnou fraškou. A o svých demokratických kamarádech mluvil jako o „expřátelích“.

Pak to šlo rychle. Republikánská senátorka Collinsová (z levicového okraje své strany, tj. ta nejlevicovější republikánka) a demokratický senátor Manchin (z pravicového okraje strany své, tj. ten nejpravícovější demokrat) oznámili, že pro Kavanaugha hlasovat budou. Stalo se, je (bude) soudcem Nejvyššího soudu.

Demokraté se nyní utěšují tím, že republikáni definitivně „ztratili“ ženský hlas, když schválili násilníka; toho, kdo ženy „znásilňuje“. Symbol „maskulinní toxicity“ a „bělošských mužských privilegií“. Ano, to Kavanaugh být může – symbolem. Ale je vinný? Dokázal to někdo? Anebo je obvinění samotné dostatečným důkazem? „Jako zabít ptáčka...“

Tvrdí se nám, že to skutečné politické dělení v naší společnosti je „muži vs. ženy“. Není to pravda. To skutečné dělení je „muži a vdané ženy vs. ženy svobodné, nevdané, bezdětné“.

Když se nevdaná svobodná žena dívá na spor Kavanaugh versus Fordová, identifikuje se s profesorkou Fordovou. Když se na to dívá žena vdaná, identifikuje se s osobou, o které jsme zatím nemluvili: s Ashley Kavanaughovou. Potkali se v Bílém domě za Bushe mladšího. Zamílovali se do sebe. Vzali se. Ona přijala jeho příjmení. Mají dvě děti, dcery. A každá vdaná žena si říká: „...tímto by můj muž projít neměl...“

Demokratům se povedla neuvěřitelná věc. Sjednotili republikány za Trumpem. I ten nejvíce protitumpovský republikán si nyní říká: „Když vy takhle, Trumpa na vás!“

Autor je ředitel Občanského institutu

Vstanou noví bojovníci? Neviditelný pes 12. 10. 2018 *Tomáš Vodvářka*

Poslední komunistická strana v Evropě (jako z udělání je to Česká republika) se po volebním debaklu chystá k radikálnímu vnitřnímu boji. Poodstupme stranou a přejme jim ho.

Zdá se, že náš národ potřeboval zhruba 25 let, aby se naplnila představa o přirozené odúmrti této party zvláštního ražení, této „lidské avantgardy“, která – kdykoli se dostala k absolutní moci – zanechala po sobě rozvrácené země a to jak materiálně, tak i duchovně. Komunismus fungoval vždy v sestupné linii, tedy od ukradeného

Hádankový koutek

Pan **Richard Toman** opět správně vyřešil všechny tři hádanky. Pan **Olda Fiala** si poněkud zkomplikoval tu první snadnou hádanku, ale měl správná řešení pro ty dvě daleko těžší hádanky.

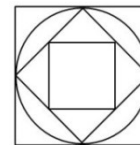
1. Another Conundrum

Some boys were going into school. There was one boy in front of two boys, one boy behind two boys, and one boy between two boys. How many boys were there?

Solution: Only three - in a single file.

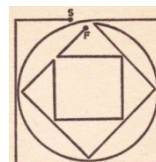
2. Draw in one line, but without crossing any line

Can you draw the figure on the right in one line, without lifting your pencil off the paper, without drawing along any line twice and without crossing any line either.

Solution: In the picture on the right, the letter **S** means “start” and the letter **F** means “finish”. It should be pretty easy to follow...

Note: Though this problem is harder than the similar one presented earlier, it is actually without any conditions, as every node is an “even” one: **for every line going in there is another line leaving it, and thus we can begin at any node...**

3. Digital display

On a 24-hour digital clock with the display hh:mm, how many times a day does the digit 1 appear where it wasn't a second before? **Warning:** This is quite tricky!

Solution: The digit 1 appears 172 times in the course of one day.

During the course of the day the **display** goes from **00:00 to 23:59**.

Only four hours of the day contains the digit 1 where it wasn't a second before:

01:00, 10:00; 11:00; 21:00. In addition, **during one hour**, the digit 1 appears **7x** in the following minutes: hh:01, hh:10; hh:11; hh:21; hh:31; hh:41; hh:51.

This therefore gives for a 24-hour day: $24 \times 7 = 168$ appearances of the digit 1 in the minute's position. $168 + 4 = 172$

Dnešní hádanky:

Protože už je rozhodnuto výborem, že se Věstník od ledna smrští na 20 stránek a nastanou i jiné změny, bratr **Petr Čermák** a já jsme se rozhodli dokončit tyto dva poslední Věstníky tohoto roku, protože čtenáři si je předplatili v dobré víře, a pak předat Věstník výboru...

Nabídnu tedy v tomto předposledním čísle Věstníku dva daleko těžší problémy, které jsem se naučila vyřešit teprve v loňském roce a které jsem shledala velmi zajímavými...

Both problems are based on what is apparently called **Bayesian** or **Monty Hall probability**.

I learnt about first such problem of this type from the TV serial “**Numb3rs**”. In it a professor points out to his audience that we can't always trust our intuition. That problem is quite beyond the scope of my Puzzle Corner, but I'll offer two more reasonable ones.

The first probability question is from **ICAS 2017 paper for year 7**. When a mother of one of my gifted students asked me whether I thought the supplied answer was correct, I was quite shocked, because just a month earlier I couldn't solve it myself. Note here that **ICAS** is International Competitions and Assessments for Schools, run by the **University of NSW**.

1. Probability question

Mary and Jim have 2 children. One of their children is a girl. What is the probability that the **other child is also a girl**? (No, it is not $\frac{1}{4}$, which the mother expected!)

2. A probability question from Mensa magazine published before year 2000.

Your friend calls you to come over as her cat just had two kittens and they are awaiting arrival of another kitten. The first two kittens were males. When you arrive, there are two kittens in a basket and you are told they are both males.

Note: The kittens have been shifted around, so you cannot assume that they are the kittens who have been born 1st and 2nd. You just know they are both males...

What is the probability the kitten that has just been born is a female?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Mobile: 0448 893 788

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL LISTOPAD – NOVEMBER 17., PROSINEC – DECEMBER 1. & 15. VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

#####

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH OD ÚNORA DO LISTOPADU
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN. VOLEJTE
DANIELU FRIMLOVOU Mobile 0412 485 753**

#####

Královna Dagmar, česká princezna

V letech 2012 až 2015 putovala po Dánsku a po České republice výstava „**Královna Dagmar, česká princezna**“. Na základě rozhovoru majitele výstavy **Dr. Zdeňka Lyčky** (bývalého velvyslance ČR v Dánsku a poté ředitele Českých Center) pro Rádio Praha <http://www.radio.cz/cz/rubrika/historie/kralovna-dagmar-oziva-v-legendach> se redakci ozvali krajané z Austrálie, že by chtěli výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ po skončení jejího putování po Česku. Výstava je již nějaký čas na českém velvyslanectví v Canbeře, avšak dosud se nepodařilo zjistit, kteří krajané v Austrálii o výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ projeví zájem. Prosíme tedy zájemce o tuto výstavu, aby se ozvali na adresu canberra@embassy.mzv.cz, nebo zavolali na telefonní číslo českého velvyslanectví v Canbeře 02 6290 1386.